

KLOVNEN

ISCENESAT AF A. W. SANDBERG

Eneret for Skandinavien:

A/S Kinografen, København

HOVEDPERSONERNE:

Cirkusdirektør James Bunding. Maurice de Féraudy
Graciella, hans Kone Kate Fabian
Daisy, deres Datter Karina Bell
Joe Higgins Gösta Ekman
Marcel Philippe Robert Schmidt
Pierre Beaumont Edmonde Guy

KLOVNEN

Det var en trist graa Morgen. . . . Under de drivende Skyer kravlede et lille Tog af Gøglervogne frem over Nordfrankrigs dyndede Veje. Det var Cirkus Bunding. Paa den forreste Vogns Kuskesæde sad Direktør *James Bunding*, en Mand, der endnu vovede at leve Landevejs-gøglerens Liv — Livet mellem Romantik og Borgerlighed — mellem Bluff og Arbejde. Han sad stille foroverbøjet med Tøjlerne i Hænderne, som om

han sov. Og over hele det lange Gøglertog, over de trætte Heste — over de sløvede, forvaagede Kuske, var der en egen forunderlig, søvn-gængeragtig Stemning.

Midt for Karavanen, som en Løjtnant for en Trainkolonne — red en ung Mand — det var *Joe Higgins* — Altmuligmand ved Cirkus Bunding — Jockey og Teltrejser — Jonglør og Staldmester — men først og sidst den musikalske Klovn. Han var den eneste derude paa Vejen, der var frisk og lysvaagen, og han red fra Vogn til Vogn og

opmuntrede de vaade vejfarende med lystige Tilraab, medens Hesten dansede Polkatrin i Pytterne paa Vejen.

Men nu bringer han pludselig sin Hest i Ro og rider tæt hen til den første Vogn. Han har set et Glimt af en ung lyshaaret Pige, der kommer frem i Vinduet og bøjer sig frem mod *Joe*. Det er *Daisy*, Direktørens Datter — Cirkus Bundings Primadonna og *Joes* store og hemmelige Kærlighed. En ung Pige, spæd og lys med purrede, viltre Krøller og et ovalt Ansigt med en lille Mund, hvis fine, buede Overlæbe smiler muntert mod den unge Mand med de trofaste, dybblaa Øjne. —

Pludselig kommer der Liv i de bageste Vogne, et Automobilhorn brøler infernalsk, *Joe Higgins* drejer sin Hest og kommanderer sit Tros

langt ud til venstre, medens han selv smutter ind i en Bresche mellem Vognene, og en mørk vaad Metalklods suser hvæsende og larmende forbi som et Iltoget i Maximalfart, uden at generes af de Skældsord, som *Papa Bunding*, vækket af sin Slummer, sender efter. — Medens det gamle Gøglertog ankom uden Uheld til den lille By, havde de hundrede Hestekræfter derimod ikke klaret sig uden Assistance. Et Par Kilometer fra Gøglertoget var Udvekslingen i Automobilet sprængt — et Uheld, der ikke lader sig reparere paa en Landevej — og nu hang Autoen bundet

sammen med Vognene som en ekstra Sensation i det straalende Optog, hvormed Cirkus præsenterede sig for Provinsboerne. Underligt saa det ud, de to fine elegante Parisere, Modekongen — *Marcel Philippe* — og hans Kostumetegner — *Pierre Beaumont*, og deres Selskab af pyntede og leende Pariserinder, men der var mere underligt skjult i det, end nogen af de medvirkende anede. For det var *Joe Higgins'* Skæbne, der var koblet bag til den sidste Arbejdsvogn.

Det usædvanlige ved Cirkus den Aften var det, at Kongelogen var udsolgt. Det var *Marcel Philippes* Tribut til *Bunding* for Transporten, og hans Selskab ventede sig ingen Overraskelser af den Premiere. Det tegnede absolut heller ikke til det, — de vante Springjockeyer — Linie-

dansere — Wild-West Ryttere — de vante latterlige smaa Krumspring for Livet, som smaa enfoldige Artister springer. Intet manglede i Cirkus Bundings Galla- og Paradeforestilling. — Til pludselig Klovnen *Joe Higgins* stod i Manegen og begyndte at synge. Hvad sang han? En gammel, banal Vise om Klovnen, om den hvide Sminke og det røde Hjerte, og om den tavse, bitre Graad bag Latteren — — — Men han

sang saadan, at selv de blaserte Parisere lyttede og forstod, at Gøgleren dernede i den fattige Manege var en Kunstner mærket af den hellige Ild. Han sang saadan, at *Pierre Beaumont* lovede sig selv, at naar han kom til Paris, skulde hans første Gang være til en Direktør, der bedre end den lille Cirkus forstod at vise Verden denne vidunderlige Kunstner.

Og saadan skete det, at faa Dage efter fik *Joe* et Tilbud, der langt overstraalede samtlige Cirkus Bundings Gager, og som satte ham i Stand til at tage tre Mennesker, uden hvilke Livet overhovedet ikke synes ham noget værd, *Daisy*, hendes Fader og hendes Moder, med sig. — Men

før dette skete, havde *Joe* og *Daisy* haft et Møde — det søde hemmelighedsfulde Møde mellem to Unge, hvor alle de gamle Ord om evig Kærlighed og evig Troskab fornyes. — Gamle *Bunding* solgte saa sin Cirkus, og han og Konen fulgte nu *Joe* og *Daisy* — det unge, lykkelige Ægtepar — til det store, fremmede Paris. Og her slog *Joe* igennem . . . Han sejrede saa ubetinget, at han snart var det store Navn — Verdensattraktionen, om hvis Ry brogede Plakater og flammende Bogstaver fortalte . . . men trods den ydre Fernis, som de mange Penge, han tjente, gav ham og hans Familie, var de stadig de samme glade og jævne Mennesker fra den vandrende Cirkus, og stadig levede de lige saa stille og fjernt fra Livet som i den gamle, grønne Vogn paa Vejene.

Men som en ond og ubarmhertig Ironi af Skæbnen blev det netop den By, der havde skabt *Jo*s Ry, der dræbte hans og *Daisy*s Lykke. Gennem *Marcel Phillippe* — Repræsentanten for Overfladelivet i Paris — Manden, der levede af Kvinders Forfængelighed og Mænds Daarskab — den vittige og kyniske Modekonge, der engang flygtigt havde strejft den lille Cirkus, knustes *Jo*s Lykke. Det var et Tilfælde, at *Daisy* traf ham, og det var tilfældigt, at han gjorde Indtryk paa hende . . . men da hun havde set hele den nye og forvirrende Verden, der var *Marcel*s — denne Verden af Modedamer og Mannequiner — af kyniske Levemænd og straalende Kokotter — kom hun ubevidst under hans Indflydelse og Magt . . . Og en Dag skete det — en Dag gav et forræderisk Spejlbillede *Joe* Viden om *Daisy*s Følelser . . . og de klirrende, raslende Glasskaar blev som et grotesk Ekko af *Jo*s knuste Lykke. Dagen efter rejste *Daisy* bort med *Marcel*, *Joe* fik hendes Afskedsbrev, medens hans sad i sin Garderobe og lagde Masken til sit Nummer — Taarerne løb ned ad hans sminkede Kinder . . . saa ringede Regissørklokken og kaldte ham ind paa Scenen. — Først Prøverne, saa Forestillingen og saa endelig Mennesket — det er den uskrevne Lov i enhver Artists Hjerte. *Joe* fulgte den, han bøjede sig frem mod Spejlet og pudrede Taarerne bort, rejste sig — gik ind. Men aldrig har nogen Klovn grædt mere naturligt og fortvivlet, end *Joe* græd den Aften — aldrig er Tilskuerne blevet saa bevægede af hans Kunst. — — *Joe* naaede den Aften sin Berømmelses Tinde . . . han naaede aldrig højere.

Naar Mennesker volder Mennesker Sorg og Fortrød, saa harmes vi, naar vi faar Kundskab derom. Men vi begriber, at det ligger i den menneskelige Natur at øve ondt som at øve godt. Men naar Slaget — et ondt og dødeligt rammende Slag — kommer ud fra det, vi ikke kender

— naar Slaget kommer, saadan at vi kan se, at en lille, ubetydelig Ting, blot den havde været anderledes, vilde have afværget alt det forfærdelige, saa tier vi i dyb Gru over Forsynets grænseløse Ubarmhertighed mod, hvad det selv har villet og skabt . . . Det var en saadan lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* ikke kom tilbage til sit Hjem — til *Joe* og til hans tilgivende Kærlighed, . . . og det var en lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* søgte ned til den store, tavse Flod — der flyder gennem Paris. Men den samme ubønhørlige Lov skulde ogsaa knuse *Marcel*. — Han var da et Vrag, mærket til Undergang uden Varsel. Ikke en eneste Ven havde han bevaret ud af en Kreds af straalende Omgangsfæller, ikke en Kvinde var der, som i hans Ensomhed kunde stryge hans tynde, graasprængte Haar. — Og saa skete det engang pludselig, en Dag som alle andre, at Vraget skulde glide ind i et andet Vrags tilfældige Kurs — og i en lille Cirkus skulde et Sammenstød hænde, der rummede al den menneskelige Tragedies storladne Rædsel — større, mere gribende i det smaa end det vældige Sammenstød mellem kæmpende Hære.

Marcel mødte paa sin Drift Klovnen *Joe Higgins* — et Vrag, som han . . . Det blev Undergangen for *Marcel* — den absolute Undergang — Døden . . . men for *Joe* blev det Frelsen, og gav ham Tilliden og Troen paa Livet tilbage . . .

Eneret for Skandinavien: A/S Kinografen, København

KLOVNEN

ISCENESAT AF A. W. SANDBERG

GÖSTA
EKMAN

KARINA
BELL

Eneret for Skandinavien:

A/S Kinografen, København

KLOVNEN

HOVEDPERSONERNE:

Cirkusdirektør James Bunding . . Maurice de Fèraudy
Graciella, hans Kone. Kate Fabian
Daisy, deres Datter. Karina Bell
Joe Higgins Gösta Ekman
Marcel Philippe. Robert Schmidt
Pierre Beaumont Edmonde Guy

Det var en trist graa Morgen. . . . Under de drivende Skyer kravlede et lille Tog af Gøglervogne frem over Nordfrankrigs dyndede Veje. Det var Cirkus Bunding. Paa den forreste Vogns Kuskesæde sad Direktør *James Bunding*, en Mand, der endnu vovede at leve Landevejs-gøglerens Liv — Livet mellem Romantik og Borgerlighed — mellem Bluff og Arbejde. Han sad stille foroverbøjet med Tøjlerne i Hænderne, som om

han sov. Og over hele det lange Gøglertog, over de trætte Heste — over de sløvede, forvaagede Kuske, var der en egen forunderlig, søvn-gængeragtig Stemning.

Midt for Karavanen, som en Løjtnant for en Trainkolonne — red en ung Mand — det var *Joe Higgins* — Altmuligmand ved Cirkus Bunding — Jockey og Teltrejser — Jonglør og Staldmester — men først og sidst den musikalske Klovn. Han var den eneste derude paa Vejen, der var frisk og lysvaagen, og han red fra Vogn til Vogn og

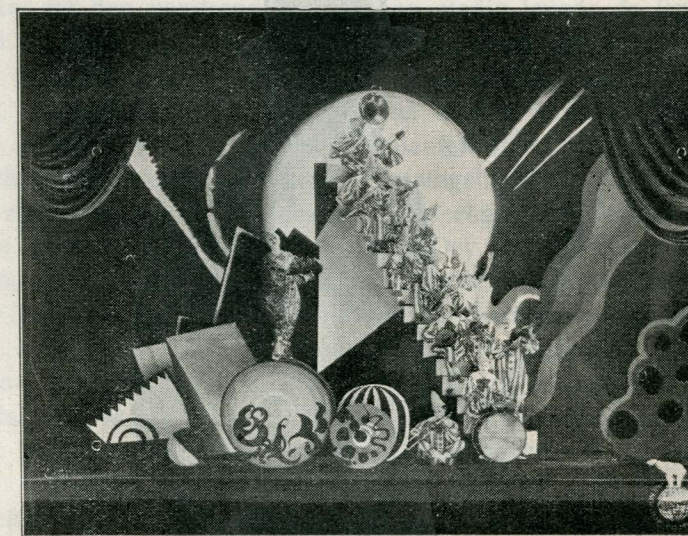

opmuntrede de vaade vejfarende med lystige Tilraab, medens Hesten dansede Polkatrin i Pytterne paa Vejen.

Men nu bringer han pludselig sin Hest i Ro og rider tæt hen til den første Vogn. Han har set et Glimt af en ung lyshaaret Pige, der kommer frem i Vinduet og bøjer sig frem mod *Joe*. Det er *Daisy*, Direktørens Datter — Cirkus Bundings Primadonna og *Joes* store og hemmelige Kærlighed. En ung Pige, spæd og lys med purrede, viltre Krøller og et ovalt Ansigt med en lille Mund, hvis fine buede Overlæbe smiler muntert mod den unge Mand med de trofaste, dybblaa Øjne. —

Pludselig kommer der Liv i den bageste Vogne, et Automobilhorn brøler infernalsk, *Joe Higgins* drejer sin Hest og kommanderer sit Tros

langt ud til venstre, medens han selv smutter ind i en Bresche mellem Vognene, og en mørk vaad Metalklods suser hvæsende og larmende forbi som et Iltog i Maximalfart, uden at generes af de Skældsord, som *Papa Bunding*, vækket af sin Slummer, sender efter. — Medens det gamle Gøglertog ankom uden Uheld til den lille By, havde de hundrede Hestekræfter derimod ikke klarer sig uden Assistance. Et Par Kilometer fra Gøglertoget var Udvekslingen i Automobilet sprængt — et Uheld, der ikke lader sig reparere paa en Landevej — og nu hang Autoen bundet

sammen med Vognene som en ekstra Sensation i det straalende Optog, hvormed Cirkus præsenterede sig for Provinsboerne. Underligt saa det ud, de to fine elegante Parisere, Modekongen — *Marcel Philippe* — og hans Kostumetegner — *Pierre Beaumont*, og deres Selskab af pyntede og leende Pariserinder, men der var mere underligt skjult i det, end nogen af de Medvirkende anede. For det var *Joe Higgins'* Skæbne, der var koblet bag til den sidste Arbejdsvogn.

Det usædvanlige ved Cirkus den Aften var det, at Kongelogen var udsolgt. Det var *Marcel Philippes* Tribut til *Bunding* for Transporten, og hans Selskab ventede sig ingen Overraskelser af den Premiere. Det tegnede absolut heller ikke til det, — de vante Springjockeyer — Linie-

dansere — Wild-West Ryttere — de vante latterlige smaa Krumspring for Livet, som smaa enfoldige Artister springer. Intet manglede i Cirkus Bundings Galla- og Paradeforestilling. — Til pludselig Klovnen *Joe Higgins* stod i Manegen og begyndte at synge. Hvad sang han? En gammel, banal Vise om Klovnen, om den hvide Sminke og det røde Hjerte, og om den tavse, bitre Graad bag Latteren — — Men han

sang saadan, at selv de blaserte Parisere lyttede og forstod, at Gøgleren dernede i den fattige Manege var en Kunstner mærket af den hellige Ild. Han sang saadan, at *Pierre Beaumont* lovede sig selv, at naar han kom til Paris, skulde hans første Gang være til en Direktør, der bedre end den lille Cirkus forstod at vise Verden denne vidunderlige Kunstner.

Og saadan skete det, at faa Dage efter fik *Joe* et Tilbud, der langt overstraalede samtlige Cirkus Bundings Gager, og som satte ham i Stand til at tage tre Mennesker, uden hvilke Livet overhovedet ikke synes ham noget værd, *Daisy*, hendes Fader og hendes Moder, med sig. — Men

før dette skete, havde *Joe* og *Daisy* haft et Møde — det søde hemmelighedsfulde Møde mellem to Unge, hvor alle de gamle Ord om evig Kærlighed og evig Troskab fornyes. — Gamle *Bunding* solgte saa sin Cirkus, og han og Konen fulgte nu *Joe* og *Daisy* — det unge, lykkelige Ægtepar — til det store, fremmede Paris. Og her slog *Joe* igennem. . . Han sejrede saa ubetinget, at han snart var det store Navn — Verdensattraktionen, om hvis Ry brogede Plakater og flammende Bogstaver fortalte . . . men trods den ydre Fernis, som de mange Penge, han tjente, gav ham og hans Familie, var de stadig de samme glade og jævne Mennesker fra den vandrende Cirkus, og stadig levede de lige saa stille og fjernt fra Livet som i den gamle, grønne Vogn paa Vejene.

Men som en ond og ubarmhjertig Ironi af Skæbnen blev det netop den By, der havde skabt *Jo*s Ry, der dræbte hans og *Daisy*s Lykke. Gennem *Marcel Philippe* — Repræsentanten for Overfladelivet i Paris — Manden, der levede af Kvinders Forfængelighed og Mænds Daarskab — den vittige og kyniske Modekonge, der engang flygtigt havde strejft den lille Cirkus, knustes *Jo*s Lykke. Det var et Tilfælde, at *Daisy* traf ham, og det var tilfældigt, at han gjorde Indtryk paa hende . . . men da hun havde set hele den nye og forvirrede Verden, der var *Marcel*s — denne Verden af Modedamer og Mannequiner — af kyniske Levemænd og straalende Kokotter — kom hun ubevidst under hans Indflydelse og Magt. . . Og en Dag skete det — en Dag gav et forræderisk Spejlbillede *Joe* Viden om *Daisy*s Følelser. . . og de klirrende, raslende Glasskaar blev som et grotesk Ekko af *Jo*s knuste Lykke. Dagen efter rejste *Daisy* bort med *Marcel*, *Joe* fik hendes Afskedsbrev, medens han sad i sin Garderobe og lagde Masken til sit Nummer — Taarene løb ned ad hans sminkede Kinder. . . saa ringede Regissørklokken og kaldte ham ind paa Scenen. — Først Prøverne, saa Forestillingen og saa endelig Mennesket — det er den uskrevede Lov i enhver Artists Hjerte. *Joe* fulgte den, han bøjede sig frem mod Spejlet og pudrede Taarerne bort, rejste sig — gik ind. Men aldrig har nogen Klovn grædt mere naturligt og fortvivlet, end *Joe* græd den Aften — aldrig er Tilskuerne blevet saa bevægede af hans Kunst. — — *Joe* naaede den Aften sin Berømmelses Tinde. . . han naaede aldrig højere.

Naar Mennesker volder Mennesker Sorg og Fortræd, saa harmes vi, naar vi faar Kundskab derom. Men vi begriber, at det ligger i den menneskelige Natur at øve ondt som at øve godt. Men naar Slaget — et ondt og dødeligt rammende Slag — kommer ud fra det, vi ikke kender

— naar Slaget kommer, saadan at vi kan se, at en lille ubetydelig Ting, blot den havde været anderledes, vilde have afværget alt det forfærdelige, saa tier vi i dyb Gru over Forsynets grænseløse Ubarmhertighed mod, hvad det selv har villet og skabt . . . Det var en saadan lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* ikke kom tilbage til sit Hjem — til *Joe* og til hans tilgivende Kærlighed, . . . og det var en lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* søgte ned til den store, tavse Flod — der flyder gennem Paris. Men den samme ubønhørlige Lov skulde ogsaa knuse *Marcel*. — Han var da et Vrag, mærket til Undergang uden Varsel. Ikke en eneste Ven havde han bevaret ud af en Kreds af straalende Omgangsfæller, ikke en Kvinde var der, som i hans Ensomhed kunde stryge hans tynde graasprængte Haar. — Og saa skete det engang pludselig, en Dag som alle andre, at Vraget skulde glide ind i et andet Vrags tilfældige Kurs — og i en lille Cirkus skulde et Sammenstød hænde, der rummede al den menneskelige Tragedies storladne Rædsel — større, mere gribende i det smaa end det vældige Sammenstød mellem kæmpende Hære.

Marcel mødte paa sin Drift Klovnen *Joe Higgins* — et Vrag, som han . . . Det blev Undergangen for *Marcel* — den absolute Undergang — Døden . . . men for *Joe* blev det Frelsen, og gav ham Tilliden og Troen paa Livet tilbage . . .

Eneret for Skandinavien: A/S Kinografen, København.

KINO-PALÆETS MAGASIN

Gösta Ekman.

RING-BILEN

1420

**Kaldes vederlagsfrit ved
Københavns Telefon-Kiosker.**

Holdepladser overalt i København.

KINO-PALÆETS MAGASIN

Redigeret af Henning Bröchner. Redaktionsadresse: Gl. Kongevej 60—62, København V.

GAMLE FILMSMINDER

Af Gösta Ekman.

Hvor paradoksalt, det end lyder, saa var det navnlig Dødsfaldene, som kunde være pudsige. I en Film raabte *Mauritz Stiller* lige under Dødskampen:

Du maa skynde lig lidt Gösta, for du har kun fem Meter endnu at dø paa.

Og da jeg stormede Gyldenløwes Skanse ved Frederikssteen i »Karl den XII«s anden Del, opad en smal Stige med Sabler og Bajonetter hvinende omkring mig, var det *John Brunius*, der raabte:

Bare ikke bange for Liv og Lemmer, vi har assureret dig højt!

Men den herligste Oplevelse havde jeg, da Brunius og jeg og et Par andre havde været ude for at filme, og vi henimod Aften kom til et lille Fiskerleje ved Frederikshald.

Her bad vi Fiskerne om at sælge os nogle Fisk, men en af dem saa inkvisitorisk paa mig og sagde:

Er det ikke ham Skuespilleren, som vi lige har set et Billede af i Avisen?

Jeg svarede jo, hvorpaa han erklærede, at saa fik vi ingen Fisk.

Jamen hvorfor dog ikke, spurgte jeg.

Nej, de turde ikke for Hallander, deres Præst, som bestemt havde forbudt dem at have noget med Teatermennesker at gøre.

Præsten kom. Jeg gik hen til ham og sagde: Goddag Hallander, kan du ikke kende mig?

Præsten, som var en lille, vissen Mand, saa mistroisk og usikker paa mig, og det blev ikke bedre, da jeg fortsatte:

Husker du mig virkelig ikke — og vi som har spillet Teater sammen i Provinsen. Du maa da kunne huske, da vi spillede i »Sherlock Holmes«?

Hallander blev ligbleg og protesterede ivrigt.

Jamen kære, rare Hallander, du behøver da ikke at skamme dig overfor mig. Jeg er jo selv Skuespiller, sagde jeg beroligende.

Diskussionen fortsattes en Tid endnu under Fiskernes udelte Opmærksomhed, men Hallander var efterhaanden saa forvirret, at han var ude af Stand til at forsvare sig. Og Befolkningen var himmelfalden:

Det var altsaa Grunden til, at Præsten hadede Teatret. Han var afsløret, og vi fik al den Fisk, vi ønskede.

Da vi sad paa Dækket af Kutteren, som vi var kommet med, sagde Brunius:

Paa hvilken Tournée har du egentlig truffet ham. Han maa have været en sælsom Skuespiller?

Hvortil jeg i nøje Overensstemmelse med Sandheden svarede:

Jeg har aldrig i mit Liv set ham for mine Øjne!

SAVOY HOTELLETs RESTAURANT

VESTERBROGADE 34
2 Minutter fra Kino-Palæet.

ANBEFALES FØR OG EFTER TEATERTID
: Concert hver Aften af den bekendte :

Kapelmester FR. JØNSSON

Specialitet: SAVOY CABARET Kr. 1,75

6 Teatersnitter Kr. 1

Telf.: 4073 - 4074.

Telf.: 4073 - 4074.

: AABENT TIL KL. 1 :

Tandlæge N. S. MØRUP

Vennemindevej 15
Telf. Strand 1950

Konsultation 10—4,
Tirsdag og Fredag Aften 7—9

Køreture i elegante Automobiler,

aabne og lukkede. Store flotte Vogne udlejet til
By- og Landkørsel. — Sprogkyndige Herskabs-
chauffører.

Moderate Priser

„Auto Royal“,
Gl. Kongevej 6 C. 13,033

KJOLER 2. SAL

Udne Kjoler ogsaa store Stør. fra Kr. 14,—
Silke-Stilkjoler. — 12,—
Silkestrømper for Kr. 3,85 nu
Kr. 2,50 — 3 Par — 7,—

„KJOLEN“ v. Emma Wad
Istedgade 65, 2. Sal

Damefrisørsalonen

Sct. Knudsvej 42 i tv

Hovedbad med Frisering Kr. 2.50
Holdbar Ondulation Pagefrisering - 1.25

Garconnefrisure klippes og studses.

E. Willadsen

Kleins Vaskeri

Niels Ebbesensvej 20

anbefaler sig med al Slags Vask.

Special: Manchetlinned.

Tøjet hentes og bringes.

Hurtig og prober Betjening.

Telefon Vester 9379 y.

Fotografering

Atelieret Gl. Kongevej 128.

Eileen M. Pedersen.

PELSVÆRK

forarbejdes, repareres og moderniseres.

Smukt Arbejde. — Meget billige Priser.

Alt nyt syes.

G. A. SVENDSEN

Mikkalbryggersgade Nr. 2 A³ (Sidehuset)

SKRÆDDERIET

„WESTEND“

1ste Kl. Herre- & Dameskræderi.

VESTERBROGADE 65, 2.

(Indgang Westend)

Preskompagniet

Københavns største

Specialforretning for

Reparation og Omfor-

andring af Herre- og

Damegarderobe samt Farvning og

chemisk Rensning.

VESTERBROGADE 65, 2.

Telefon Central 14034.

Alhambra-Bilen

Alhambravej 17

Billige Landture

Forudbestilling modtages

Velholdte Vogne — Paalidige Chauffører

Aaben Dag og Nat

Central 4423

Hartmann.

Professeur de Danse.

Charleston

Hold begynder 1. Oktober.

Teli. Hell. 449 y.

Lokale Østerbrogade 87.

ERNST PETERSEN

Niels Brocksgade 9 (ved Politigaarden)

Telef. Central 14005 — 14059

Alt Automobil-Tilbehør.

Oda Schnipper

forhen hos Hjalmar Gregersen.

1. Kl.s Dame Friser-Salon,

Holdbar Ondulation,

Klipning og Farvning.

Lille Kirkestræde Nr. 1.

Tlf. Byen 7573.

Ved Nikolaj Taarn.

Læger og Tandlæger

Specialværksted for

elektromedicinske Apparater

og Dentalreparationer

Wenzel Toxværd

Amalievej 16.

C. SCHLEISNER, KONGELIG HOF-FARVERI

TELF. C. 1913

KEMISK TØJRENSNINGS-ETABLISSEMENT

TELF. C. 1913

Telf. 211.

DE FORENEDE KULIMPORTØRER A/S

Telf. 211.

Dansk Firma.

Levering overalt til billigste Dagspriser.

Dansk Kapital.

PROGRAM:

MUSIK-PROGRAM:

WALTHER SCHRÖDER: Ouverture til »Klovn«.

Efter Pausen:

WALTHER SCHRÖDER; Sangen om Klovn.

KLOVNEN

Instruktør: A. W. Sandberg.

Officin: Nordisk Films Kompagni, København.

HOVEDPERSONERNE:

Cirkusdirektør James Bunding.....	Maurice de Féraudy
Graciella, hans Kone.....	Kate Fabian
Daisy, deres Datter.....	Karina Bell
Joe Higgins.....	Gösta Ekman
Marcel Philippe.....	Robert Schmidt
Pierre Beaumont.....	Erik Bertner
Lilian Delorme.....	Edmonde Guy

Kostumerne der fremvises ved Mannequin-Opvisningen i Maison Marcel
er leverede af A. C. Jllum A/S.

Musiken arrangeret og ledet af Kapelmester Steen-Jensen.

Udkommet: W. Schröder: Klovn. Tema for Klaver Kr. 1.50.

— Sangen om Klovn. — Kr. 1.50.

SKANDINAVISK MUSIKFORLAG

WESTEND RADIO, WESTEND 4

ALT I RADIO TIL BILLIGSTE PRISER
TELEFONER OG MAGNETISERES AKKUMULATORER OPLADES

Det var en trist graa Morgen. . . Under de drivende Skyer kravlede et lille Tog af Gøgler-vogne frem over Nordfrankrigs dyndede Veje. Det var Cirkus Bunding. Paa den forreste Vogns Kuskessæde sad Direktøren James Bunding, en Mand, der endnu vovede at leve Landevejsgøglerens Liv — Livet mellem Romantik og Borgerlighed — mellem Bluff og Arbejde. Han sad stille foroverbøjet med Tøjlerne i Hænderne, som om han sov. Og over hele det lange Gøgler-tog, over de trætte Heste — over de sløvede, forvaagede Kuske var der en egen forunderlig, søvngængeragtig Stemning.

Midt for Karavanen, som en Løjtnant for en Trainkolonne — red en ung Mand — det var Joe Higgins — Altmuligmand ved Cirkus Bunding — Jockey og Teltrejer — Jonglør og Staldmester — men først og sidst den musikalske Klovn. Han var den eneste derude paa Vejen, der var frisk og lysvaagen, og han red fra Vogn til Vogn og opmuntrede de vaa-de vejfarende med lystige Tilraab, medens Hesten dansede Polkatrin i Pytterne paa Vejen.

Men nu bringer han pludselig sin Hest i Ro og rider tæt hen til den første Vogn. Han har set et Glimt af en ung lyshaaret Pige, der kommer frem i Vinduet og bøjer sig frem mod Joe.

Det er Daisy, Direktørens Datter — Cirkus Bundings Primadonna og Joes store og hemmelige Kærlighed. En ung Pige, spæd og lys med purrede viltre Krøller og et ovalt Ansigt, med en lille Mund, hvis fine, buede Overlæbe smiler muntert mod den unge Mand med de trofaste, dybblaa Øjne. . .

Pludselig kommer der Liv i de bageste Vogne, et Automobilhorn brøler infernalsk, Joe Higgins drejer sin Hest og kommanderer sit Tros langt ud til venstre, medens han selv smutter ind i en Bresche mellem Vognene, og en mørk, vaad Metal-kloks suser hvæsende og larmende forbi som et Il-tog i Maximalfart, uden at generes af de Skælds-

ord, som Papa Bunding, vækket af sin Slummer, sender efter. . . Medens det gamle Gøgler-tog ankom uden Uheld til den lille By, havde de hundrede Hestekræfter derimod ikke klaret sig uden Assistance. Et Par Kilometer fra Gøgler-toget var Udvekslingen i Automobillet sprængt — et Uheld, der ikke lader sig reparere paa en Landevej — og nu hang Autoen bundet sammen med den sidste af Vognene som en ekstra Sensation i det straalende Optog, hvormed Cirkus præsenterede sig for Provinsboerne. Underligt saa det ud, de to fine elegante Parisere, Modekongen — Marcel Philippe — og hans Kostumetegner — Pierre Beaumont, og deres Selskab af pyntede og leende Pariserinder, men der var mere underligt skjult i det, end nogen af de medvirkende anede. For det var Joe Higgins' Skæbne, der var

koblet bag til den sidste Arbejdsvogn!

Det usædvanlige ved Cirkus den Aften, var det, at Kongelogen var udsolgt. Det var Marcel Philippes Tribut til Bunding for Transporten, og hans Selskab ventede sig ingen Overraskelser af den Première. Det tegnede absolut heller ikke til det, — de vante Springjockeyer — Linedansere — Wild-West Ryttere — de vante latterlige smaa Krum-spring for Livet, som smaa, enfoldige Artister sprin-

ger. — Intet manglede i Cirkus Bundings Galla- og Paradeforestilling. . . . Til pludselig Klovnen Joe Higgins stod i Ma-negen og begyndte at synge. — Hvad sang han? En gammel banal Vise om Klovnen, om den hvide Sminke og det røde Hjerte og om den tavse, bitre Graad bag Latte-ren. — — — Men han sang saadan, at selv de blaserte Parisere lyttede og forstod, at Gøgleren dernede i den fattige Manege var en Kunstner mærket af den hellige Ild. Han sang saadan, at Pierre Beaumont lovede sig selv, at naar han kom til Paris, skulde hans

første Gang være til en Direktør, der bedre end denne lille Cirkus forstod at vise Verden denne

En frygtelig Meddelelse.

En hyggelig Time.

vidunderlige Kunstner.

Og saadan skete det, at faa Dage efter fik Joe et Tilbud, der langt overstraalede samtlige Cirkus Bundings Gager, og som satte ham i Stand til at tage tre Mennesker, uden hvilke Livet overhovedet ikke syntes ham noget værd. Daisy, hendes Fader og hendes Moder, med sig. — Men før dette skete, havde Joe og Daisy haft et Møde — det søde, hemmelighedsfulde Møde mellem to Unge, hvor alle de gamle Ord om evig Kærlighed og evig Tro-skab fornyes. . .

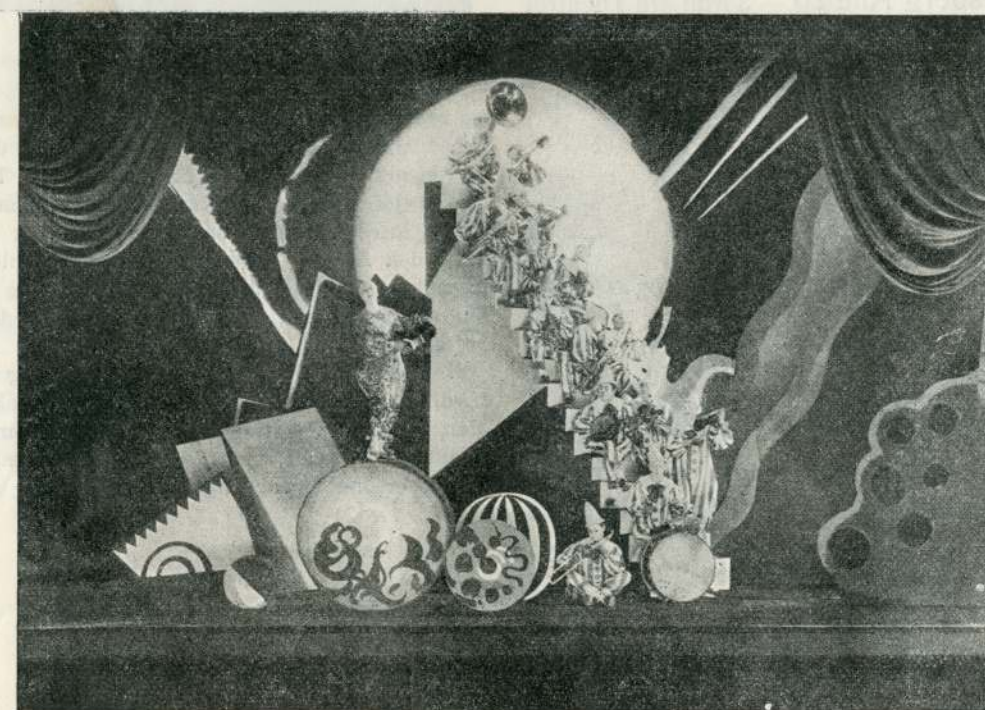
Gamle Bunding solgte saa sin Cirkus, og han og Konen fulgte nu Joe og Daisy — det unge lykkelige Ægtepar — til det store, fremmede Paris. Og her slog Joe igennem. . . . Han sejrede saa ubetinget, at han snart var det store Navn

Ung Kærlighed.

Paa Klovnnens Garderobe.

Det store Nummer.

— Verdensattraktionen, om hvis Ly brogede Plakater og flammende Bogstaver fortalte . . . men trods den ydre Fernis, som de mange Penge, han tjente, gav ham og hans Familie, var de stadig de samme glade og jævne Mennesker fra den vandrende Cirkus, og stadig levede de lige saa stille og fjernt fra Livet som i den gamle grønne Vogn paa Vejene.

Men som en ond og ubarmhertig Ironi af Skæbnen blev det netop den By, der havde skabt Joes Ry, der dræbte hans og Daisys Lykke. Gennem Marcel Philippe — Repræsentanten for Overfladelivet i Paris — Manden, der levede af Kvinders Forfængelighed og Mænds Daarskab — den vittige og kyniske Modekonge, der engang flygtigt havde strejft den lille Cirkus, knustes Joes Lykke.

Intet fuldendt Toilette uden „Velouty de Dixor“.

MARTHE CHENAL fra den store Opera i Paris, udtaler: „Velouty de Dixor“ Du skænker os Rosens Duft og vort Legeme en Fersken-Teint.“

Ene af alle Cremer i Verden.

erstatte „Velouty de Dixor“ Pude og Creme, forhindrer glinsende Hud og smitter ikke af paa Tøjet.

Fremstillet af „Dixor“ Paris.
Berømt for sin parfumerede Haarjerningsmiddel: „Dixorase“.
Generalrepræsentant: F. Bock & Co,

St. Thomas Palmehave Frederiksberg Alle 26 — 3 Min. fra Theatret

Smukkeste og morsomste Danserrestaurant

Soirè-dansant hver Aften fra Kl. 9—2

Det fineste Smørrebrød

Astoria populære Jazz-Band

St. Thomas Selskabslokaler

mest stilfulde Lokaler for Familiefester

og andre Festiviteter

Populære Priser Elegante Arrangement

Telefon 2268

Det var et Tilfælde, at Daisy traf ham, og det var tilfældigt, at han gjorde Indtryk paa hende . . . men da hun havde set hele den nye og forvirrende Verden, der var Marcell — denne Verden af Modedamer og Mannequiner — af kyniske Levemænd og straalende Kokotter — kom hun ubevidst under hans Indflydelse og Magt. . . Og en Dag skete det — en Dag gav et forræderisk Spejlbillede Joe Viden om Daisys Følelser . . . og de klirrende, raslende Glasskaar blev som et grotesk Ekko af Joes knuste Lykke. Dagen efter rejste Daisy bort med Marcel. Joe fik hendes Afskedsbrev, medens han sad i sin Garderobe og lagde Masken til sit Nummer. — Taarerne løb ned ad hans sminkede Kinder . . . saa ringede Regissørklokken og kaldte ham ind paa Scenen. — Først Prøverne, saa Forestillingen

Premiereforberedelser.

og saa endelig Mennesket — det er den uskreve Lov i enhver Artists Hjerte. Joe fulgte den, han bøjede sig frem mod Spejlet og pudrede Taarerne bort, rejste sig — gik ind. Men aldrig har nogen Klovn grædt mere naturlig og fortvivlet, end Joe græd den Aften — aldrig er Tilskuerne blevet saa bevægede af hans Kunst. — Joe naaede den Aften sin Berømmelses Tinde . . . han naaede aldrig højere.

Naar Mennesker volder Mennesker Sorg og Fortræd, saa harmes vi, naar vi faar Kundskab derom. Men vi begriber, at det ligger i den menneskelige Natur at øve ondt som at øve godt. Men naar Slaget — et ondt og dødeligt rammende Slag — kom-

mer ud fra det, vi ikke kender — naar Slaget kommer, saadan at vi kan se, at en lille ubetydelig Ting, blot den havde været anderledes, vilde have afværget alt det forfærdelige, saa tier vi i dyb Gru over Forsynets grænseløse Ubarmhertighed mod hvad det selv har villet og skabt. . . Det var en saadan lille ubetydelig Hændelse, der voldte, at Daisy ikke kom tilbage til sit Hjem — til Joe og til hans tilgivende Kærlighed, og det var en lille ubetydelig Hændelse, der voldte, at Daisy søgte ned til den store, tavse Flod — der flyder gennem Paris. Men den samme ubønhørlige Lov skulde ogsaa knuse Marcel. — Han var da et Vrag, mærket til Undergang uden Varsel. Ikke en eneste Ven havde han bevaret ud af en Kreds af straalende Omgangsfæller, ikke en Kvinde var der, som i hans Ensomhed kunde stryge

Hævnens Time.

hans tynde, graasprængte Haar. — Og saa skete det engang pludselig en Dag som alle andre, at Vraget skulde glide ind i et andet Vrag tilfældige Kurs, — og i en lille Cirkus skulde et Sammenstød hænde, der rummede al den menneskelige Tragedies storladne Rædsel — større, mere gribende i det smaa end det vældige Sammenstød mellem kæmpende Hæere.

Marcel mødte paa sin Drift Klovn Joe Higgins — et Vrag som han. . . Det blev Undergangen for Marcel — den absolutte Undergang — Døden . . . men for Joe blev det Frelsen og gav ham Tilliden og Troen paa Livet tilbage. . .

TROCADERO JERNBANEGADE 6

anbefaler sit gode Smørrebrød efter Teatertid.

Fikse og moderne Dame- og Børnekjoler

Fineste Udførelse. Flot Snit. Rimelige Priser.

Tilkendt Diploma som højeste Udmærkelse paa Københavns Tilskærer Akademi.

Fru A. Lund, Nørresøgade 25 B.

Stanley Segner

anbefaler sit lste Kl. Smørrebrød til rimelige Priser.

Hver Dag Frokost og Middag

Telefoner: C. 7915, Eva 128, V. 220 y. V. 8570.

Restaurant

Rundetaarn

Trinitatis Kirkeplads.

2 Retter Midag eget Valg Kr. 1.10 dagl. fra 12—7¼

Lampeskærme — Puder

Vodroffsvej 43.

Tlf. V. 1736 u.

— Undervisning gives. —
Fru Maude Ditlev Petersen.

CARL ANDERSEN's Bageri & Conditori

Herluf Trollesvej 3. Telf. Vester 9128 v.

I. Kl. Bageri og Bestillingsforretning.

Morgenbrød sendes.

Stort Udvalg i Konjekurer.

ULLA MÜNCHENBERG'S

Musikkonservatorium

Klaver (Leschetitzkys Metode)

Udd. og Exam. paa Det kgl. Musikkonservatorium
Elev af kgl. Operarepetitor Chr. Christiansen

Abel Katrinesgade 7.

Telf. Vester 2546.

Dagmar Christensen Ved Kløvermarken 4.

Hovedbad m. Ondulation Kr. 2,00
Frisering af Pagehaar Kr. 1,25
Garconne Klipping Kr. 1,00

Telf. Amager 2142 u.

BENYT CHR. PHILIPSENS TRANSPORT & FLYTTEFORRETNING

1/2—5 TONS VOGNE ELEGANTE LUXUSBILER

VODROFFSVEJ 24 TELF. V. 1213 x

Buffalo Automobilolie K. CHRISTENSEN

Gl. Kongevej 41. Tlf. V. 3662.

Alle Olier. Prima Kvaliteter. Rimelige Priser.

Til Publikum!

Naar De har glædet Dem over denne skønne Film, bør De hos Deres Boghandler købe

„KLOWNEN“

Roman af Palle Rosenkrantz,

De vil da lære alle Filmens Personer at kende og faa alle dens Optrin klart belyste. **Pris 3 Kr. Faas overalt, ogsaa her i Teatret. Pris 3 Kr.**

Cigar- og Vinforretningen
samt
Bogantikvariatet
7. Trommesalen 7.
(Gennemgang v. Gl. Kongevej 1)

Alle kendte Mærker i Cigarer og Tobakker.
Bøger købes og sælges. Kommissioner udføres.

SPISEGÆSTER
Pensionatet Gl. Kongevej 25
Fru Hansen.

R. Martini's
Cigar- og Vinhandel
27 Gammel Kongevej 27
(Det ny Teater)
Telefon 1123
Alle kendte Mærker føres.
Benyt Automaterne i Pausen, lige over for

Th. Andersen
Lægeaut. exam. Massør og Sygegymnast.
Klinik for
Lysbehandling .: Sygegymnastik .: og Massage .:
Teli. Taga 3735 .: Træffetid 3½-6 Em.
.: Anden Træffetid efter Aftale .:

Jossie Rasmussens Danseskole
Hjemkommen fra Paris, Berlin og Wien;
original Charleston, — Enetimer og 5
Timers Kursus, samt større og mindre
Hold. — Bedste Undervisningsmetode —
— Ingen bedre —
Godth. 1644y. Amager 1166.

STENOGRAFI
KØBENHAVNS
STENOGRAFISKE INSTITUT
J. M. JØRGENSEN
BOLHUSGADE 2
OPRETTET 1887 — TELEFON BYEN 4013

Byens Fugle- og Akvariehandel
(Henry Hansen)
Lavendelstræde 14.
Talende Papegøjer .: Harzer fugle
Akvariefisk Tamme Aber
— Køb — Bytte — Salg. —

SILKESKÆRME
monteres smukt og billigt.
AGNES HANSEN
Linnésgade 31 A, 2

E. HANSEN ØBO
MANUFAKTURFORRETNING
Godthaabsvej 38. Tli. Godth. 576.
Smukt Udvalg i alt Manufaktur.
Alt klippes gratis naar Stoffet købes.
Leverandør til Varelotteriet.

Oda Liisberg.
Ballet- Plastik og Danseinstitut.
Bedst — Billigst
Teli. Taga 489 — Nora 10 x
Medarrangør af den store København
Turnering i Foraaret 1927.

W. Ternstrøm, Bundmager
Mysundegade 26, 1. Sal
Reparerer og omforandrer ALT PELSVEK til
billigste Priser. Bestilling modtages paa alt i
KRAVER, MUFFER og SKINDKAABER. Rens-
ning af hvide Ræve. Skindkraver paasættes
.: Frakker. Skindfløer sættes i Kasber. .:

Lær at danse rigtigt.
I. C. Gottlieb's Institut
Barne-, Ungdoms-, Voksne-, Ægtepar-
og Klubhold
Forlæg Oplysning Øbro 30 x
Medarrangør af den store København
Turnering i Foraaret 1927.

Grammofoner.
Foto-
Apparater.
ENNA
Vimmelskiftet 47

Er De klar
over at lige ved Fredens Bro findes en
Modesalon som slaar al Konkurrence.
Alt i **Dame- og Børnehatter**
samt haandmalede Lampeskærme.
Billigste Priser.
Fru Borgholz Jensen
Østersøgade 30

VOLGAS SØN

DETTE er den største af de Storfilm, som Cecil B. De Mille, Amerikas berømteste Instruktør, har fremstillet efter at have dannet sit eget Selskab.

Resultatet er da ogsaa blevet et Mesterværk, der giver det yderste af, hvad denne mesterlige Iscenesætter kan yde. En Film, der baa- de i Henseende til ydre Form og indre Værdi maa betegnes som et Stør- værk.

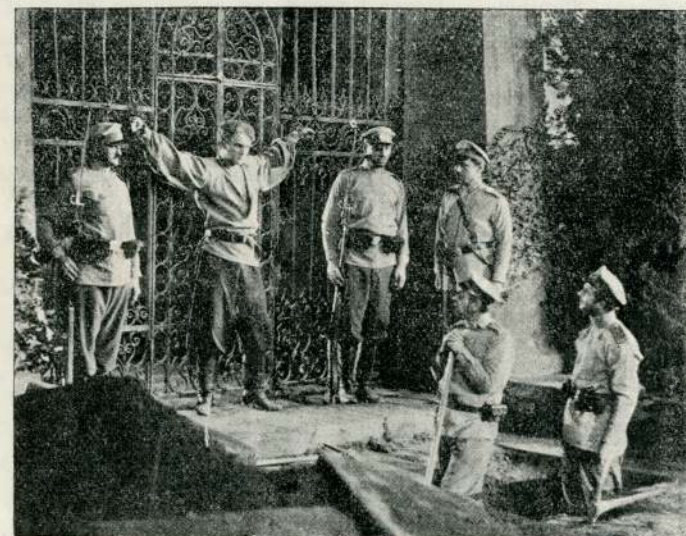
Handlingen drejer sig om en rus- sisk Fyrstindes Kærlighedsfor- hold til en fattig, men heltemodig og smuk Pram- drager fra Volga. Den russiske Re- volution danner den farverige Bag- grund for de stærkt bevægede Scener, der er fulde af baade Spænding og Skønhed.

William Boyd, som vi kender fra »Hvad i Kød et er baaret —«, har Hovedrollen.

Men desuden vil vi i denne Film

Liv for Liv

Paa Dødens Tærskel.

Fyrstinden og Pramdrageren.

finde saa kendte Navne som Vic- tor Varkonyi samt Julia Faye og Theodore Kosloff.

Endelig faar vi for første Gang De Milles nye Stjernefund at se: Elinor Fair, som han selv be- skriver paa føl- gende Maade: Gloria Swansons Charme, forenet med Con- stance Talmad- ges sprudlende Liv og noget af Barbara la Marrs Melankoli. — Man venter da ogsaa, at Elinor Fair vil gaa en lignende straa- lende Fremtid imøde som de øvrige Fund, De Mille gennem Tiderne har gjort.

»Volgas Søn« er iscenesat med hele den Ødselhed i pragtfulde Scene- rier og Masseop- trin, som er ka- rakteristisk for De Mille, men samtidig præges Spillet af en Inder- lighed, som maa- ske aldrig før i den store Instruk- tørs Arbejder.

Det sete afhænger af Øjnene, der se —!

Det er paafaldende saa forskelligt den samme Ting eliet den samme Sag kan opfattes af forskellige Mennesker. Forleden havde jeg i min Forretning et stadant Tilfælde. 2 Kunder saa begge paa Stof til en blaa Serges Klædning til 130 Kr. De syntes begge godt om Stoffet, men den ene sagde: »Nej, 130 Kr. det er virkeligt for meget, jeg har set Forretninger avertere med en blaa Klædning til 75 Kr., saa maa De ogsaa kunne levere denne Klædning billigere.« Den anden Herre sagde derimod: »Ja, Stoffet passer mig, men jeg er bange, at De ikke kan sy Tøjet ordentlig til den Pris. Jeg plejer jo at give omkring 200 Kr. for saadan en Klædning.« Begge Herrerne har for saa vidt Ret. Den ene Herre har et Sted set et Sæt billigt færdigsyet Tøj — muligvis af tysk Fabrikat — og den anden Herre har sikkert faaet syet i en af de finere Forretninger, der vel leverer gode Ting, men ogsaa tager en god Pris, fordi disse Forretninger ogsaa maa give en ekstra god Kredit. De kan ikke være tjent med at betale saa meget for Deres Tøj, fordi der er nogle, der slet intet vil betale.

I disse tre Kvaliteter ligger mit største Salg: 1) til 90 Kr. en svær, blød og kraftig Kamgarns-Serges, en uhyre praktisk og uopsidelig Habit. 2) til 110 Kr. en ekstrafrin Serges, en Kvalitet som de bedste, man havde før Krigen, og endelig 3) til 130 Kr. en original, Royal »Yachtklub-Serges«, bedre Stof end dette findes ikke. Alle 3 Priser er for Habit efter Maal med fuldstændig Garanti for Pasning, saaledes, at hvis et Stykke Skræderi paa Leveringsdagen ikke fuldstændig tilfredsstiller en Kunde, bliver det overhovedet ikke udleveret. Ingen Kunde er nu i 18 Aar gaaet fra min Forretning med Skræderi uden at være absolut tilfreds. Habitter bestilt nu, kan, om ønskes, leveres senere, f. Eks. i Februar og Marts Maaned. Hvis De i Løbet af den Tid skal have nyt Tøj, bør De aflægge min Forretning et Besøg. Jeg er altid selv til Stede og vil med Fornøjelse fremvise de sidste Nyheder, selvfølgelig uden Købetvang.

Ærbødigt

Rud. Johansen,
Skrædermester,

Heinegade 1, Hjørnet af Nørrebrogade.
Etabl. 1907.

Poste restante.

Hvor mange Hænder havde han ikke set i de Aar, han havde siddet her som Ekspedient paa et af New Yorks Postkontorer: velplejede, karakterfulde Mandshænder, brede, snavsede Arbejdernæver med afslidte Negle, ru Tjenestepigehænder og elegante Demimondehænder, altsammen Hænder, der fortalte en Historie.

»Vilde De være saa venlig at sige mig, om der skulde være et Brev poste restante til »100 K«?»

Han saa op i et lille smukt, meget ungt Ansigt. Han følte hendes yndige blaa Øjne hvile paa sig, mens han ledte i Rummet. Saa fandt han det og rakte hende det med den svagest mulige Antydning af et Smil — men det var nok til at drive Rødmænd op i hendes Kinder. Hun takkede og gik — en Duft som af Violener blev et Øjeblik svævende i Luften.

To Gange om Ugen kom hun flagrende som en lille glad og sky Fugl, fremkvidrede sit Spørgsmaal og sin Tak og forsvandt. En enkelt Gang saa han hendes smaa, smalle Hænder, der var som skabt til at klappe og kæle — paa Ringfingeren sad en smal Guldring.

Gud ved, hvad det var for taabelige Ting, der stod i disse Kærestebreve, som ingen anden maatte se end denne lille Pige, der aabenbart var Datter af en eller anden sat og borgerlig Embedsmand?

Saa kom der en Dag, da den lille Dame spurgte forgæves efter sit Brev, Hvor saa hun spekulativ ud, da hun gik — men paa Slaget 8 stod hun næste Morgen ved Lugen.

»Der findes desværre ikke noget Brev, Miss!« Hun gik og vendte tilbage en Time efter. Han trak beklagende paa Skuldrene:

»Maaske kan det Brev, De ventte, komme med 10-Posten,« trøstede han.

Hun smilede, fordi hun ikke turde græde: »Jeg kan ikke komme før i Aften. Vil de love mig at passe rigtig godt paa Brevet!« bønfuldt hun henrivende naivt.

Om Aftenen var det et Hersens Vej. Dryppende vaad af Regnen kom hun ind paa Postkontoret — men forgæves. Og hun gik atter ud paa Gaden, hvor Himmel og Jord stod i ét.

Først den tredje Dag var han i Stand til at fremtrylle Solskin paa det kære lille Ansigt. Hun lo og græd paa engang:

»Er der Brev? Er det virkelig sandt?«

Denne Gang tog hun ikke Brevet uaabnet med ud paa Gaden. De smaa Fødder trippede hen til en af Skrivepultene. Hun sænkede det gyldentblonde Hoved nedover Brevet, læste om og om igen — og saa vendte hun sig om mod ham, nikkede glad ind gennem Lugen og forsvandt.

Men fra den Dag var det forbi med den regelmæssige Korrespondance. Angsten lyste ud af hendes Øjne, hvergang hun fremstammede sin forskræmte lille Bøn:

»De vil maaske være saa venlig at se efter en Gang til?« Og det gav et Sæt i hende, hver Gang han maatte sige Nej. Efteraaret gik og Vinteren kom. Han savnede hende, naar hun ikke indfandt sig.

Hendes stilfærdige Ynde og Renhed gjorde ham godt. Hun var som et lille Solstreg i det støvede poesiforladte Arbejdsrum.

Saa udeblev hun helt. Hans Længsel efter hende blev stærkere for hver Uge, der gik. Blot han dog maatte faa hende at se en eneste Gang endnu!

Saa kom hun en Dag — efter et halvt Aars Forløb. Hvor var hun forandret. Blomsten paa hendes lille Hat var ikke mere hvid end hendes blege Ansigt, Hendes Øjne var fulde af Længsel — og uendelig Træthed. Hun næsten slæbte Fødderne hen til Skranken.

»Der er vel et Brev? Der maa være Brev!«

Det lød som et undertrykt Skrig af Angst.

»Jeg skal se efter, Miss, men jeg er bange for ...«

Der var et Brev, et tyndt Brev, der ligesom alle de andre var afstemplet i Californien. Hun smilede som et Menneske, der ikke kender til Glæde.

Han bøjede sig ned over sine Bøger — og saa hørte han en lille svag Lyd som af et visst Blad, der falder til Jorden. Han saa ud: det var det lille tynde Brev, der flagrede mod Gulvet, faldt ud af hendes Hænder, som noget, der ikke tilhørte hende.

Al Ungdom og Glæde var veget fra det lille Ansigt. Hun gik som en Søvnværgerske ud ad Døren og forsvandt.

Han gik ud og tog Brevet op. Haandskriften var almindelig og karakterløs. Ingen Dato, ingen Adresse. Han læste:

Kære lille Pige!

Tak for dine smaa Breve. Det var iøvrigt uforståeligt af dig at skrive direkte. — Hvor har du faaet min Adresse? Der er sket meget i den sidste Tid, men intet af det, vi haabede paa. Filmen var ikke det Lykkeland, vi drømte om, Vejen er lang og besværlig. De Statistroller, jeg tilkæmpede mig, kunde knapt nok skaffe mig Føden. Du véd, at mit Hjerte altid vil tilhøre dig, men mine Drømme om Giftermaal og et Hjem er bristede — for af Luft kan man ikke leve. Da du beder mig sige dig Sandheden rent ud, vil jeg ikke skjule for dig, at jeg har forlovet mig med en rig ældre Enke. Naar vi er blevet gift, kommer jeg sikkert til New York, saa kan vi tales ved og jeg skal kysse dine Taarer bort.

Indtil da maa du være stærk og modig og ikke glemme din Leonard.

Blodet fo'r ham til Hovedet, da han læste disse Linier — for første Gang i sit Liv følte han Trang til at dræbe et Menneske. Men samtidig grebes han af en usigelig Ømhed. Hvor maatte hun dog lide, det stakkels lille Væsen! Blot han dog kunde opspore hende og bistaa hende med sin Medfølelse.

Hele Natten laa han vaagen og tænkte paa, hvordan han skulde komme i Forbindelse med hende. Om Morgen læste han i Avisen, at man havde fundet Liget af en attenaarig ung Kvinde i Floden. Beskrivelsen passede paa den lille Pige, der levede en Sommer i Skæret af en stor Kærlighed, som blev svigtet

Film-Kurér.

Københavns største
Reparationsværksted for Galoscher,
Galoschestøvler, Raagummifodtøj etc.
Gummifabriken „Dana“
Westend 3. Telf. Eva 365

ALEXANDER LARSEN'S SANGSKOLE
Stenosgade 31
For Opera og Koncert
Specialitet:
TONEDANNELSE

Vil De klippes og onduleres elegant

Prov
KINA-SALONEN
Vester Voldgade 831. Sal
Telf. Byen 6997
Dame og Herre Setjening.

Damefrisørsalonen „Yvonne“
Købmagergade 52
anbefaler holdbar Ondulation 1,50. Elegant Klipping 1,00.
Maanedes Abonnement Moderation
Specialitet Haarfarvning.
Telefon Byen 7053.

Radio-Ekspert
leverer fine Radioapparater komplet, med Opsætning af Antenne.
fra 30 Kr., med Garanti. Ingen Butik derfor billigst.
G. Paulsen,
Eriksgade 15, 3. Telf. Vester 2961 x.
Demonstration af Apparater hver Aften 8—9.

Den engelske Dag- og Aftenskole
Stenosgade 7
Alle Sprog og Handelsfag
Smaa Hold — Grundig Undervisning
V. 7330 **5 Kr. pr. Md.** V. 8584

TIL DET BRILLEBÆRENDE PUBLIKUM
anbefaler jeg min Brillforretning, Barometre m. m.
Skal Deres Brilller lodes, henvend Dem til en Fagmand.
Eugen Lutz, Antonigade 9.
Eget Værksted. Eget Arbejde.
Glas indslibes efter Recept.

OVERFRAKKER 50 Kr.
solide, svære, heluldne, dansk Fabrikat
enhver Facon og Størrelse
KIÆRS KLÆDER
20, SKINDERGADE 20

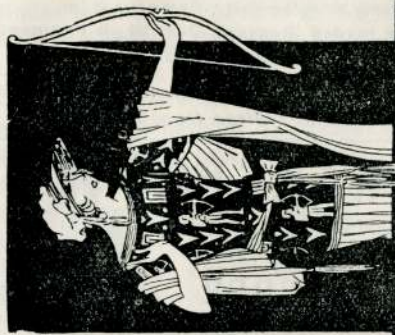
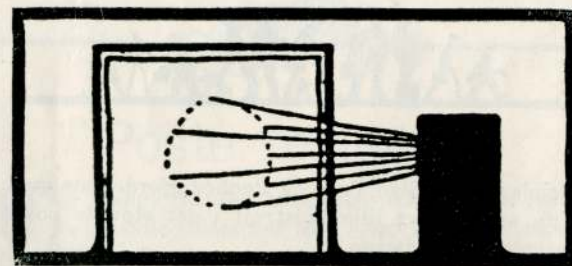
LYSBADE OG MASSAGEKLINIKKEN
GL. KONGEVEJ 5 MEZ.
MEDICINSKE BADE — VARME PAKNINGER
TELEF. EVA 355
Aaben Hverdage fra 8—7. Lørdag til 9.

Efter Teatertid:
CAFÉTERIA
PANOPTIKONBYGNINGEN, MEZZ.
KAFFE, THE M. BRØD . . . KR. 0,55
ICE-CREAM-SODA ETC
EXPRES SERVERING
INGEN SKAT INGEN DRIKKEPENGE
Aaben 7 Morg. 12 Nat.

Den nye Linie
Den bedste Forarbejdning
Den noble Smag
hos
den kgl. Styrelse
vis-a-vis den kgl. Styrelse

WALDEMAR LARSEN
Vesterbrogade 56

I Damekonfektion
finder man

SMAA FILMSBLINK

De Figurer, der vælges til Besættelse af Filmsroller bør ikke være for udprægede i Typen, saa at man blot ved at se dem, straks placerer dem i en stivnet Rubrik.

Personernes Ansigt maa give et vist Spillerum; ellers bliver Figurerne omsluttet af et stift Panser og bliver en ubevægelig »Skurke«- eller »Vampyr«-rolle.

Dette er en Fejl, som hyppigt begaas af amerikanske Instruktører, der lægger særlig Vægt paa at finde »Typer«.

* * *

Filmsoptagelser af en By kan være meget smukke og have et særligt Fortrin ved sit naturtro Præg af Virkelighed.

Men ofte kan de ogsaa virke som et Stykke af en Ugejournal, som tørre belærende Billeder fra en Filmsundervisning i Geografi.

Men den sorte Silhuet af en Bro og derunder en vuggende Gondol og Stentrappetrin, der fortaber sig i det mørke Vand, der genspejler Lyset af en Lygte, i alt dette er der ofte langt mere Venedigstemning — selv om det er optaget i et Atelier — end i en Originaloptagelse fra Markuspladsen.

* * *

Alt Udstyr i en Film bør være ægte. Ikke blot, fordi »Kameraet ikke lyver« og altsaa afslører Falskneriet, men fordi Filmen er en Gengivelse.

Hvis Genstandene ikke er ægte, bliver det altsaa til en Gengivelse af en Gengivelse og taber helt sin Realitet. En Kulisse kan virke paa et Teater, men en fotograferet Kulisse er en Reproduktion af en Reproduktion.

* * *

Der findes en sælsom Sammenhæng mellem vor Følelse af Tid og Rum.

Vi kan bl. a. bemærke det, naar Scenen skifter i Filmen og Hovedscenen efterfølges af en Mellemscene, der foregaar et andet Sted.

Vi vil da opdage, at jo længere borte Stedet, hvor Mellemscenen udspilles, ligger fra det Sted, hvor Hovedscenen foregaar, desto længere Tid synes der os at foregaa, mens Mellemscenen udspilles.

Lad os tage et bestemt Eksempel: Hvis en Scene udspringer i et Værelse, og dette Billede afbrydes af en Scene, der foregaar i Entréen udenfor Værelset, saa kan denne Entréscene være lige saa lang, den vil — saa synes vi dog ikke, at den varer længere end den Tid selve Spillet forløb tager.

Men hvis Scenen i Værelset derimod afløses af et Billede fra et helt andet Land eller en anden By, saa kan denne sidste Scene være lige saa kort, den vil — saa giver den os dog et Indtryk af et langt større Tidsrum, saa at vi undertiden forbavses, naar vi føres tilbage til en Fortsættelse af Scenen i Værelset, forbavses over, at denne Situation stadigvæk kan vare ved.

Altsaa en mærkelig Forveksling af Tid og Rum!

* * *

Ovenstaaende Citater er hentede fra Béla Balázs' interessante Bog »Der sichtbare Mensch oder die Kultur des Films«, som er udkommet paa Deutsch-österreichischer Verlag i Wien og indtil videre er det bedste Værk, der endnu er skrevet til Belysning af Filmens Væsen, det første virkelige Forsøg paa at forklare, hvorfor Filmen er en selvstændig Kunstform og ikke, som adskillige endnu fejlagtigt mener, et uægte Barn af Teatret, et fattigt Teatersurrogat.

SPECIELT FOR DAMERNE KINO PALÆET'S LEVERANDØRER

Garçonne- og Pageklipping Ansigtspleje -:- Mudderbad

og alt til Faget henhørende

Fru Lindorff Larsen

Gl. Kongevej 149¹.

Tlf. Vester 2151 x.

Kjoler til svære Damer.

Smukke Modeller i stort Udvalg til unge og ældre Damer. — Alle Størrelser.

AGNES MØLLER
KJOLEMAGASINET
VESTERBROGADE 31
TELEF. EVA 212

Blomsterforretningen „Cosmopolite“

Elsira Jensen.

Al Blomsterarrangement udføres.

Rosenørns Alle 36.

København V.
Telf. Nora 7059.

DAMEFRISØRSALONEN

LIVJÆGERGADE 26 ST.

Garçonneklipping — Ondulation
Frisering.

ELSE WARMING-LARSEN
TELF. Ø. 3447 v. TELF. Ø. 3447 v.

KØB STRØMPER I

BEDST OG BILLIGST
VODROFFSVEJ 19
VESTERBROGADE 122

FRU MARY SAND
YRSAGEJ 21, 2. SAL

(FORHEN KØBMAGERGADE 22).

SALON FOR KJOLESYNING

KOSTUMER OG FRAKKER

ELEGANT SNIT

Dame-Frisørsalonen

Vester 7034. „ELEGANT“ Vester 7034.

Vesterbrogade 118.

Page- og Garçonneklipping

udføres af

Herr. Carl Hänsch

Hjemkommen fra Paris og New York.

WILLY HOPPE

BLIKKENSLAGER, GAS- OG VANDMESTER

SANITÆRE ANLÆG

FABRIKSANLÆG

VESTERBROGADE 54

TELEFON 11274

Victor Rude & Co.'s Eftf

Grundlagt 1877.

Lykkesholms Allé 12.

Telefon 7329.

Møbelpolstrer og Dekoratorer.

Møbelreparationer samt Tæppe- og Gardinarbejde
udføres til rimelige Priser.

Max Levig & Co's Eftflgr.

Aktieselskab

ASSURANCE

MANUFAKTUR TIL PRIVATE

KITLER — STRØMPER — VESTE — BENKLÆDER
UNDERTRØJER I ULD OG MACO I BEDSTE
KVALITETER TIL BILLIGSTE PRISER

KITLER FRA KR. 5,35

MANUFAKTURLAGERET „BROE“

BLEGDAMSVEJ 46, 2. SAL

RING TIL NORA 1774 U. UDVALG SENDES OVERALT

Sælg Deres Klude,

Møbler, Klæder,

Fodtøj, Flasker og alle gode, brugte Ting købes til
højeste Pris, Bilen afhentes — Dødsboer og Pulterkamre

Pakhuset H. P. Hansen — Tlf. V. 7988
OEHLenschLÆGERSGADE 42

JENS HELMBÆK

Vinhandel en Gros.

Leverandør til Kino-Palæets Restaurant

Eneforhandling af:

CASSIS Rouge Liqueur.

TRIUMF EFTER TRIUMF

fejrer Electrolux Støvsugeren — Den tilfredsstiller de største Experters Krav til moderne Kvalitetsfremstilling og har paa de største inden- og udenlandske Udstillinger erobret **hundredvis af højeste Udmærkelser**. — Dens største Triumf er dog, at den foretrakkes fremfor alle andre Støvsugere og har fundet enorm Afsætning i alle Verdensdele paa Grund af sin fuldkomne Konstruktion, sit effektive Arbejde, elegante Udseende og lave Pris.

Electrolux sælges i 48 Lande.

Ratebetaling kun 10 Kr.
om Maanedn.
Telefon 1112.

Electrolux
Den moderne Rengøringsmetode
Nørregade 41.

Forlang gratis Demonstration i Deres Hjem.
København K.

KLOVNEN

KLOVNEN

1877

KLOVNEN

.....

ISCENESAT

AF

A. W. SANDBERG

OFFICIN:

NORDISK FILMS KOMPAGNI, KØBENHAVN

KLOVNEN

.....

ISCENESAT

AF

A. W. SANDBERG

OFFICIN:

NORDISK FILMS KOMPAGNI, KØBENHAVN

KLOVNER

HOVEDPERSONERNE:

Cirkusdirektør James Bunding .. Maurice de Féraudy.
Graciella, hans Kone..... Kate Fabian.
Daisy, deres Datter..... Karina Bell.
Joe Higgins Gösta Ekman.
Marcel Philippe..... Robert Schmidt.
Pierre Beaumont..... Edmonde Guy.

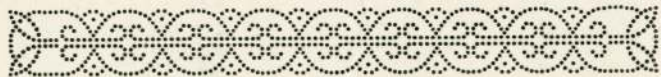

KLOVNER

HOVEDPERSONERNE:

Cirkusdirektør James Bunding .. Maurice de Féraudy.
Graciella, hans Kone..... Kate Fabian.
Daisy, deres Datter..... Karina Bell.
Joe Higgins Gösta Ekman.
Marcel Philippe..... Robert Schmidt.
Pierre Beaumont..... Edmonde Guy.

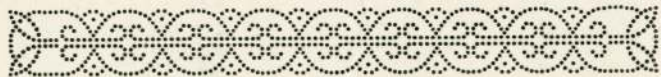
KLOVNEN

Det var en trist graa Morgen. . . . Under de drivende Skyer kravlede et lille Tog af Gøglervogne frem over Nordfrankrigs dyndede Veje. Det var Cirkus Bunding. Paa den forreste Vogns Kuskesæde sad Direktøren James Bunding, en Mand, der endnu vovede at leve Landevejsgøglers Liv — Livet mellem Romantik og Borgerlighed — mellem Bluff og Arbejde. Han sad stille foroverbøjet med Tøjlerne i Hænderne, som om han sov. Og over hele det lange Gøglertog, over de trætte Heste — over de sløvede, forvaagede Kuske var der en egen forunderlig, søvngængeragtig Stemning.

Midt for Karavanen, som en Løjtnant for en Trainkolonnie — red en ung Mand — det var Joe

KLOVNEN

Det var en trist graa Morgen. . . . Under de drivende Skyer kravlede et lille Tog af Gøglervogne frem over Nordfrankrigs dyndede Veje. Det var Cirkus Bunding. Paa den forreste Vogns Kuskesæde sad Direktøren James Bunding, en Mand, der endnu vovede at leve Landevejsgøglers Liv — Livet mellem Romantik og Borgerlighed — mellem Bluff og Arbejde. Han sad stille foroverbøjet med Tøjlerne i Hænderne, som om han sov. Og over hele det lange Gøglertog, over de trætte Heste — over de sløvede, forvaagede Kuske var der en egen forunderlig, søvngængeragtig Stemning.

Midt for Karavanen, som en Løjtnant for en Trainkolonne — red en ung Mand — det var Joe

Higgins — Altmuligmand ved Cirkus Bunding — Jockey og Teltrejser — Jonglør og Staldmester — men først og sidst den musikalske Klovn. Han var den eneste derude paa Vejen, der var frisk og lysvaagen, og han red fra Vogn til Vogn og opmuntrede de vaade vejfarende med lystige Tilraab, medens Hesten dansede Polkatrin i Pytterne paa Vejen.

Men nu bringer han pludselig sin Hest i Ro og rider tæt hen til den første Vogn. Han har set et Glimt af en ung lyshaaret Pige, der kommer frem i Vinduet og bøjer sig frem mod *Joe*. Det er *Daisy*, Direktørens Datter — Cirkus Bundings Primadonna og *Joes* store og hemmelige Kærlighed. En ung Pige, spæd og lys med purrede, viltre Krøller og et ovalt Ansigt, med en lille Mund, hvis fine, buede Overlæbe smiler muntert mod den unge Mand med de trofaste, dybblaa Øjne. —

Pludselig kommer der Liv i de bagerste Vogne, et Automobilhorn brøler infernalsk, *Joe Higgins* drejer sin Hest og kommanderer sit Tros langt ud til venstre, medens han selv smutter ind i en

Bresche mellem Vognene, og en mørk, vaad Metalklods suser hvæsende og larmende forbi som et Iltog i Maximalfart, uden at generes af de Skældsord, som *Papa Bunding*, vækket af sin Slummer, sender efter. — Medens det gamle Gøglertog ankom uden Uheld til den lille By, havde de hundrede Hestekræfter derimod ikke klaret sig uden Assistance. Et Par Kilometer fra Gøglertoget var Udvekslingen i Automobilet sprængt — et Uheld, der ikke lader sig reparere paa en Landevej — og nu hang Autoen bundet sammen med den sidste af Vognene som en ekstra Sensation i det straalende Optog, hvormed Cirkus præsenterede sig for Provinshoerne, Underligt saa det ud, de to fine, elegante Parisere, Modekongen — *Marcel Philippe* — og hans Kostumetegner — *Pierre Beaumont*, og deres Selskab af pyntede og leende Pariserinder, men der var mere underligt skjult i det, end nogen af de medvirkende anede. For det var *Joe Higgins'* Skæbne, der var koblet bag til den sidste Arbejdsvogn.

Det usædvanlige ved Cirkus den Aften, var det, at Kongelogen var udsolgt. Det var *Marcel Philippes*

Higgins — Altmuligmand ved Cirkus Bunding — Jockey og Teltrejser — Jonglør og Staldmester — men først og sidst den musikalske Klovn. Han var den eneste derude paa Vejen, der var frisk og lysvaagen, og han red fra Vogn til Vogn og opmuntrede de vaade vejfarende med lystige Tilraab, medens Hesten dansede Polkatrin i Pytterne paa Vejen.

Men nu bringer han pludselig sin Hest i Ro og rider tæt hen til den første Vogn. Han har set et Glimt af en ung lyshaaret Pige, der kommer frem i Vinduet og bøjer sig frem mod *Joe*. Det er *Daisy*, Direktørens Datter — Cirkus Bundings Primadonna og *Joes* store og hemmelige Kærlighed. En ung Pige, spæd og lys med purrede, viltre Krøller og et ovalt Ansigt, med en lille Mund, hvis fine, buede Overlæbe smiler muntert mod den unge Mand med de trofaste, dybblaa Øjne. —

Pludselig kommer der Liv i de bagerste Vogne, et Automobilhorn brøler infernalsk, *Joe Higgins* drejer sin Hest og kommanderer sit Tros langt ud til venstre, medens han selv smutter ind i en

Bresche mellem Vognene, og en mørk, vaad Metalklods suser hvæsende og larmende forbi som et Iltog i Maximalfart, uden at generes af de Skældsord, som *Papa Bunding*, vækket af sin Slummer, sender efter. — Medens det gamle Gøglertog ankom uden Uheld til den lille By, havde de hundrede Hestekræfter derimod ikke klarat sig uden Assistance. Et Par Kilometer fra Gøglertoget var Udvekslingen i Automobilet sprængt — et Uheld, der ikke lader sig reparere paa en Landevej — og nu hang Autoen bundet sammen med den sidste af Vognene som en ekstra Sensation i det straalende Optog, hvormed Cirkus præsenterede sig for Provinshoerne, Underligt saa det ud, de to fine, elegante Parisere, Modekongen — *Marcel Philippe* — og hans Kostumetegner — *Pierre Beaumont*, og deres Selskab af pyntede og leende Pariserinder, men der var mere underligt skjult i det, end nogen af de medvirkende anede. For det var *Joe Higgins'* Skæbne, der var koblet bag til den sidste Arbejdsvogn.

Det usædvanlige ved Cirkus den Aften, var det, at Kongelogen var udsolgt. Det var *Marcel Philippes*

Tribut til *Bunding* for Transporten, og hans Selskab ventede sig ingen Overraskelser af den Premiere. Det tegnede absolut heller ikke til det, — de vante Springjockeyer — Liniedansere — Wild West Ryttere — de vante latterlige smaa Krumspring for Livet, som smaa, enfoldige Artister springer. Intet manglede i Cirkus Bundings Galla og Parade forestilling. — Til pludselig Klovnen Joe

Higgins stod i Maenegen og begyndte at synge. Hvad sang han? En gammel, banal Vise om Klovnen, om den hvide Sminke og det

røde Hjerter og om den tavse, bitre Graad bag Latteren. — — — Men han sang saadan, at selv de blaserte Parisere lyttede og forstod, at Gøgleren dernede i den fattige Manege var en Kunstner mærket af den hellige Ild. Han sang saadan, at *Pierre Beaumont* lovede sig selv, at naar han kom til Paris, skulde hans første Gang være til en Direktør, der bedre end den lille Cirkus forstod at vise Verden denne vidunderlige Kunstner.

Tribut til *Bunding* for Transporten, og hans Selskab ventede sig ingen Overraskelser af den Premiere. Det tegnede absolut heller ikke til det, — de vante Springjockeyer — Liniedansere — Wild-
West Ryttere — de vante latterlige smaa Krum-
spring for Livet, som smaa,
enfoldige Artister springer.
Intet manglede i Cirkus
Bundings Galla- og Para-
deforestilling. — Til
pludselig Klovnen *Joe*

Higgins
stod i Ma-
negen og be-
gyndte at
synges. Hvad
sang han?
En gammel,
banal Vise
om Klov-
nen, om den
hvide Smin-
ke og det

røde Hjerter og om den tavse,
bitre Graad bag Latteren. — — —
Men han sang saadan, at selv de
blaserte Parisere lyttede og forstod,
at Gøgleren dernede i den fattige
Manege var en Kunstner mærket
af den hellige Ild. Han
sang saadan, at *Pierre*
Beaumont lovede sig selv,
at naar han
kom til Pa-
ris, skulde
hans første
Gang være
til en Direk-
tør, der bed-
re end den
lille Cirkus
forstod at
vise Verden
denne vid-
underlige
Kunstner.

Og saadan skete det, at faa Dage efter fik *Joe* et Tilbud, der langt overstraalede samtlige Cirkus Bundings Gager, og som satte ham i Stand til at tage tre Mennesker, uden hvilke Livet overhovedet ikke synes ham noget værd, *Daisy*, hendes Fader og hendes Moder, med sig. — Men før dette skete, havde *Joe* og *Daisy* haft et Møde — det søde, hemmelighedsfulde Møde mellem to Unge, hvor alle de gamle Ord om evig Kærlighed og evig Troskab fornyes. — Gamle *Bunding* solgte saa sin Cirkus, og han og Konen fulgte nu *Joe* og *Daisy* — det unge, lykkelige Ægtepar — til det store, fremmede Paris. Og her slog *Joe* igennem... Han sejrede saa ubetinget, at han snart var det store Navn — Verdensattraktionen, om hvis Ry brogede Plakater og flammende Bogstaver fortalte... men trods den ydre Fernis, som de mange Penge, han tjente, gav ham og hans Familie, var de stadig de samme glade og jævne Mennesker fra den vanderende Cirkus, og stadig levede de lige saa stille og fjernt fra Livet som i den gamle, grønne Vogn paa Vejene.

Men som en ond og ubarmhertig Ironi af Skæb-

nen blev det netop den By, der havde skabt *Joes* Ry, der dræbte hans og *Daisys* Lykke. Gennem *Marcel Philippe* — Repræsentanten for Overflade-

livet i Paris — Manden, der levede af Kvinders Forfængelighed og Mænds Daarskab — den vittige og kyniske Modekonge, der engang flygtigt havde strejft den lille Cirkus, knustes *Joes* Lykke. Det var et Tilfælde, at *Daisy* traf ham, og det var tilfældigt, at han gjorde Indtryk paa hende... men

Og saadan skete det, at faa Dage efter fik *Joe* et Tilbud, der langt overstraalede samtlige Cirkus Bundings Gager, og som satte ham i Stand til at tage tre Mennesker, uden hvilke Livet overhovedet ikke synes ham noget værd, *Daisy*, hendes Fader og hendes Moder, med sig. — Men før dette skete, havde *Joe* og *Daisy* haft et Møde — det søde, hemmelighedsfulde Møde mellem to Unge, hvor alle de gamle Ord om evig Kærlighed og evig Troskab fornyes. — Gamle *Bunding* solgte saa sin Cirkus, og han og Konen fulgte nu *Joe* og *Daisy* — det unge, lykkelige Ægtepar — til det store, fremmede Paris. Og her slog *Joe* igennem... Han sejrede saa ubetinget, at han snart var det store Navn — Verdensattraktionen, om hvis Ry brogede Plakater og flammende Bogstaver fortalte... men trods den ydre Fernis, som de mange Penge, han tjente, gav ham og hans Familie, var de stadig de samme glade og jævne Mennesker fra den vanderende Cirkus, og stadig levede de lige saa stille og fjernt fra Livet som i den gamle, grønne Vogn paa Vejene.

Men som en ond og ubarmhertig Ironi af Skæb-

nen blev det netop den By, der havde skabt *Joes* Ry, der dræbte hans og *Daisys* Lykke. Gennem *Marcel Philippe* — Repræsentanten for Overflade-

livet i Paris — Manden, der levede af Kvinders Forfængelighed og Mænds Daarskab — den vittige og kyniske Modekonge, der engang flygtigt havde strejft den lille Cirkus, knustes *Joes* Lykke. Det var et Tilfælde, at *Daisy* traf ham, og det var tilfældigt, at han gjorde Indtryk paa hende... men

da hun havde set hele den nye og forvirrende Verden, der var *Marcel's* — denne Verden af Modesdamer og Mannequiner — af kyniske Levemænd og straalende Kokotter — kom hun ubevidst under hans Indflydelse og Magt... Og en Dag skete det — en Dag gav et forræderisk Spejlbillede *Joe* Viden om *Daisy's* Følelser... og de klirrende, raslende Glasskaar blev som et grotesk Ekko af *Jo's* knuste Lykke. Dagen efter rejste *Daisy* bort med *Marcel*, *Joe* fik hendes Afskedsbrev, medens han sad i sin Garderobe og lagde Masken til sit Nummer, — Taarerne løb ned ad hans sminkede Kinder... saa ringede Regissørklokken og kaldte ham ind paa Scenen. — Først Prøverne, saa Forestillingen og saa endelig Mennesket — det er den uskrevne Lov i enhver Artists Hjerter. *Joe* fulgte den, han bøjede sig frem mod Spejlet og pudrede Taarerne bort, rejste sig — gik ind. Men aldrig har nogen Klovner grædt mere naturligt og fortvivlet, end *Joe* græd den Aften — aldrig er Tilskuere blevet saa bevægede af hans Kunst. — — *Joe* naaede den Aften sin Berømmelses Tinde... han naaede aldrig højere.

Naar Mennesker volder Mennesker Sorg og Fortræd, saa harmes vi, naar vi faar Kundskab derom. Men vi begriber, at det ligger i den menneskelige

Natur at øve ondt som at øve godt. Men naar Slaget — et ondt og dødeligt rammende Slag — kommer ud fra det, vi ikke kender — naar Slaget kommer, saadan at vi kan se, at en lille, ubetydelig Ting, blot den havde været anderledes, vilde have afværget alt det forfærdelige, saa tier vi i

da hun havde set hele den nye og forvirrende Verden, der var *Marcel's* — denne Verden af Modesdamer og Mannequiner — af kyniske Levemænd og straalende Kokotter — kom hun ubevidst under hans Indflydelse og Magt... Og en Dag skete det — en Dag gav et forræderisk Spejlbillede *Joe* Viden om *Daisy's* Følelser... og de klirrende, raslende Glasskaar blev som et grotesk Ekko af *Jo's* knuste Lykke. Dagen efter rejste *Daisy* bort med *Marcel*, *Joe* fik hendes Afskedsbrev, medens han sad i sin Garderobe og lagde Masken til sit Nummer, — Taarerne løb ned ad hans sminkede Kinder... saa ringede Regissørklokken og kaldte ham ind paa Scenen. — Først Prøverne, saa Forestillingen og saa endelig Mennesket — det er den uskrevne Lov i enhver Artists Hjerter. *Joe* fulgte den, han bøjede sig frem mod Spejlet og pudrede Taarerne bort, rejste sig — gik ind. Men aldrig har nogen Klovner grædt mere naturligt og fortvivlet, end *Joe* græd den Aften — aldrig er Tilskuere blevet saa bevægede af hans Kunst. — — *Joe* naaede den Aften sin Berømmelses Tinde... han naaede aldrig højere.

Naar Mennesker volder Mennesker Sorg og Fortræd, saa harmes vi, naar vi faar Kundskab derom. Men vi begriber, at det ligger i den menneskelige

Natur at øve ondt som at øve godt. Men naar Slaget — et ondt og dødeligt rammende Slag — kommer ud fra det, vi ikke kender — naar Slaget kommer, saadan at vi kan se, at en lille, ubetydelig Ting, blot den havde været anderledes, vilde have afværget alt det forfærdelige, saa tier vi i

dyb Gru over Forsynets grænseløse Ubarmhjerthed mod hvad det selv har villet og skabt... Det var en saadan lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* ikke kom tilbage til sit Hjem — til *Joe* og til hans tilgivende Kærlighed, .. og det var en lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* søgte ned til den store, tavse Flod — der flyder gennem Paris Men den samme ubønhørlige Lov skulde ogsaa knuse *Marcel*. — Han var da et Vrag, mærket til Undergang uden Varsel. Ikke en eneste Ven havde han bevaret ud af en Kreds af straalende Omgangsfæller ikke en Kvinde var der, som i hans Ensomhed kunde stryge hans tynde, graasprængte Haar. — Og saa skete det engang pludselig en Dag som alle andre, at Vraget skulde glide ind i et andet Vrags tilfældige Kurs, — og i en lille Cirkus skulde et Sammenstød hænde, der rummede al den menneskelige Tragedies storladne Rædsel — større, mere gribende i det smaa end det vældige Sammenstød mellem kæmpende Hære.

Marcel mødte paa sin Drift Klovnen *Joe Higgins* — et Vrag som han... Det blev Undergangen for

Marcel — den absolute Undergang — Døden... men for *Joe* blev det Frelsen og gav ham Tilliden og Troen paa Livet tilbage...

dyb Gru over Forsynets grænseløse Ubarmhjerthed mod hvad det selv har villet og skabt... Det var en saadan lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* ikke kom tilbage til sit Hjem — til *Joe* og til hans tilgivende Kærlighed, .. og det var en lille, ubetydelig Hændelse, der voldte, at *Daisy* søgte ned til den store, tavse Flod — der flyder gennem Paris Men den samme ubønhørlige Lov skulde ogsaa knuse *Marcel*. — Han var da et Vrag, mærket til Undergang uden Varsel. Ikke en eneste Ven havde han bevaret ud af en Kreds af straalende Omgangsfæller ikke en Kvinde var der, som i hans Ensomhed kunde stryge hans tynde, graasprængte Haar. — Og saa skete det engang pludselig en Dag som alle andre, at Vraget skulde glide ind i et andet Vrags tilfældige Kurs, — og i en lille Cirkus skulde et Sammenstød hænde, der rummede al den menneskelige Tragedies storladne Rædsel — større, mere gribende i det smaa end det vældige Sammenstød mellem kæmpende Hære.

Marcel mødte paa sin Drift Klovnen *Joe Higgins* — et Vrag som han... Det blev Undergangen for

Marcel — den absolute Undergang — Døden... men for *Joe* blev det Frelsen og gav ham Tilliden og Troen paa Livet tilbage...

FOTORAMA

FOTORAMA

LÆS
KLOVNE

„TIDENS KVINDER“
i
Illustreret med Billeder fra Filmen

OSCAR JØRGENSEN

EN GLIMREDE ROMAN
LÆS

Med Billeder fra Filmen
Faas i alle Boglader
Pris Kroner 3,00

A. R. & R. C. BROMHEAD present

"The GOLDEN CLOWN"

A BROMHEAD-NORDISK
PRODUCTION

Distributed by
THE GAUMONT Co., Ltd.
(1898-1927)

HE GOLDEN CLOWN" is the age-old story of the irony of the motley, the tragedy of the soul that lies hidden behind the mask of buffoonery—but with original treatment and perhaps told as it has never been so effectively told on the screen before.

Three things stand out with "The Golden Clown." Firstly, it is really a moving picture; secondly it shows directorial genius; thirdly, its characterisation is perfect and the acting finished and distinctive.

As to the first, the cinematic medium is essentially one of movement, that is to say, the film must have ordered action of significance to the art of telling a story pictorially, whilst at the same time progressing the drama. In "The Golden Clown," there is always something happening; look away from the screen even momentarily, and you have missed something vital.

"The Golden Clown" is also "moving" in the sense of stirring the emotions, for it has pathos of wonderful eloquence and appeal.

Directorial skill is shown in original treatment of subject and incident and clever building of character and drama with cumulative effect through a series of crises culminating in a climax of great intensity. These points of direction will be better appreciated from the detailed synopsis of the film. A. W. Sandberg, the producer of "Little Dorrit," "Oriental Love," and a number of other fine Nordisk pictures, is the director responsible.

Gösta Ekman, the handsome young Swedish actor, plays the title role of a touring circus clown who wins fame and fortune and loses happiness through the vanities of a foolish wife. There is a tempter—and an electrifying scene when the clown, having lost home, happiness, fame and wealth, sees the man who led his wife astray watching his careworn antics in the ring. The situation and denouement are original and cleverly played.

Beautiful Karina Bell appears as the wife, for whose frailties one has nothing but sympathy. Robert Schmidt plays the part of the tempter—likewise a victim of his own weaknesses; two living cameos of old circus folk are submitted by Maurice de Feraudy—who has given many striking screen performances—and Kate Fabian; and Edmonde Guy, the dancer, who is now the rage of Paris, is irresistibly alluring as a mercenary mannequin.

"The Golden Clown" offers fine drama of real life, is absorbing in interest, full of humanity and is one of the most capably and beautifully acted pictures of the year; it is a picture of quite exceptional popular appeal.

THE PLAYERS.

Joe Higgins ...	GÖSTA EKMAN	Lilian Delorne ...	EDMONDE GUY
Daisy Bunding ...	KARINA BELL	Marcel Philippe...	ROBERT SCHMIDT
James Bunding ...	MAURICE DE FERAUDY	Pierre Baumont...	ERIC BERTNER
	Gracielle Bunding ...	KATE FABIAN	

Directed by A. W. SANDBERG.

Length : 9 Reels—9,400 feet.

PASSED BY THE BRITISH BOARD OF FILM CENSORS.

Certificate "A"

A BROMHEAD-NORDISK PRODUCTION. Distributed by THE GAUMONT CO., LTD. (1898-1927)

THE STORY.

YEAR in, year out, the tiny cavalcade of the Bunding Circus had trudged its way from one country town to the next in Northern France, a company of happy hearts and tolerable skill seldom well rewarded. James Bunding, an Englishman who had lived all his life in France, was proprietor, billposter and ringmaster as well; his wife sold button-holes and presided at the paybox, and his daughter Daisy did equestrienne acts graced with the charm of daintiness and beauty.

Daisy's joy came from the constant companionship of Joe Higgins, an unknown, who had been given an English name because the letter found with the derelict baby had been written in English. Joe was the "star" of the Cirque Bunding; he was everything in turn but chiefly Musical Clown. A famous Parisian, Marcel Philippe, arbiter of fashion and leading couturier, saw Joe Higgins' show, recognised in the clown a great artiste and telegraphed the information to a theatrical friend.

Marcel indeed appreciated more than the artistry of Joe Higgins; he realised the beauty and winsomeness of Daisy Bunding, and found a way of expressing his homage in the present of a gold bracelet.

The joy of constant companionship.

Daisy was the equestrienne "star" of the circus.

The pride of the circus.

The happiest lovers in all Paris.

However, since all the members of the travelling troupe shared alike, the bracelet was sold and the proceeds put to the common treasury whence Joe Higgins was able to draw part at least of his last month's wages and took Daisy out for the first time.

A memorable occasion. A shy, first intimate acquaintance with wine and a woman. Joe started toward a new prospect in life with no more than a passing reflection upon the omen of a broken glass. In the dusk, he and Daisy plighted their troth and the clown sat for hours, wide awake, dreaming wonderful dreams of the future.

Marcel's friend from L'Excentric Palace, came down to see Joe's performance and offered him a big engagement in Paris. Daisy became Mrs. Joe Higgins and her father and mother abandoned the life of the road to accept Joe's insistent invitation to live with him and Daisy in the Gay City.

The clown "made good," became a "star" and with the extravagance of the artistic temperament, plunged into luxury. But the household remained as happy in a mansion as it had been in a caravan—a household ruled by ideal lovers.

Mr. and Mrs. Higgins may have been strangers to social Paris but Marcel Philippe at least, claimed the honour of previous acquaintance and invited Daisy to visit his establishment. It was a distinguishing

"My wife can't accept presents from men she hardly knows."

Daisy had lost her head . . . and thought she had lost her heart.

feature of his artistry that he was the only couturier in Paris to create his models on dolls, and he used this circumstance to intrigue Daisy's curiosity. He told her that the dress she so much admired on one of the dolls was a model created and reserved for the prettiest woman in Paris, and though Daisy dismissed the idea as ridiculous, she knew, with a woman's intuition, that he was offering subtle flattery.

From that moment, Marcel Philippe, expert philanderer, laid siege to the bewildered and infatuated girl, and she did not appreciate the danger. Following a tête-a-tête at a country inn, Marcel sent her the dress, and for the first time, Joe reproached his sweetheart. A mutual and affectionate adoration temporarily disposed of the threat to happiness.

Joe had become a "star" among "stars." Brilliant posters and flashing signs bore witness to his popularity, but he kept his head. Daisy however, lost hers—and imagined that she had also lost her heart.

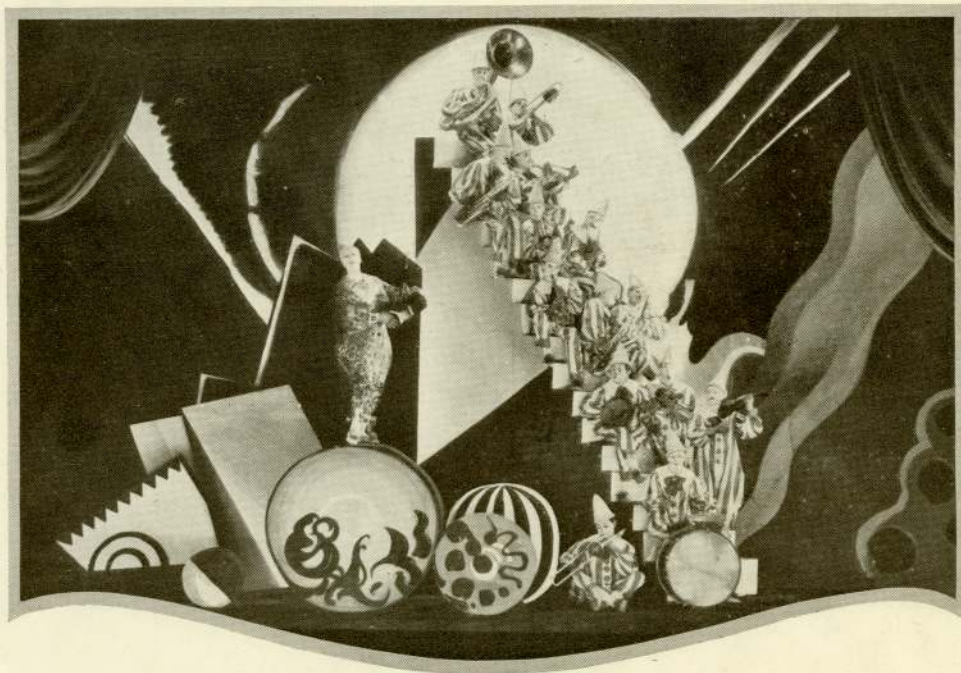
It had become Joe's custom to celebrate each milestone in his career by giving a charity performance. Each celebration was more brilliant than the last and now that he had reached his five-hundredth performance, he proposed to give the proceeds to the French Orphanage. Daisy insisted on going to the theatre with him and waiting in his dressing room whilst he put on the grease paint and sequined

Fearful . . . she watched his every move.

The last kiss.

Once more the Song of the Clown—jesting philosophy, laughter and tears.

A great honour.

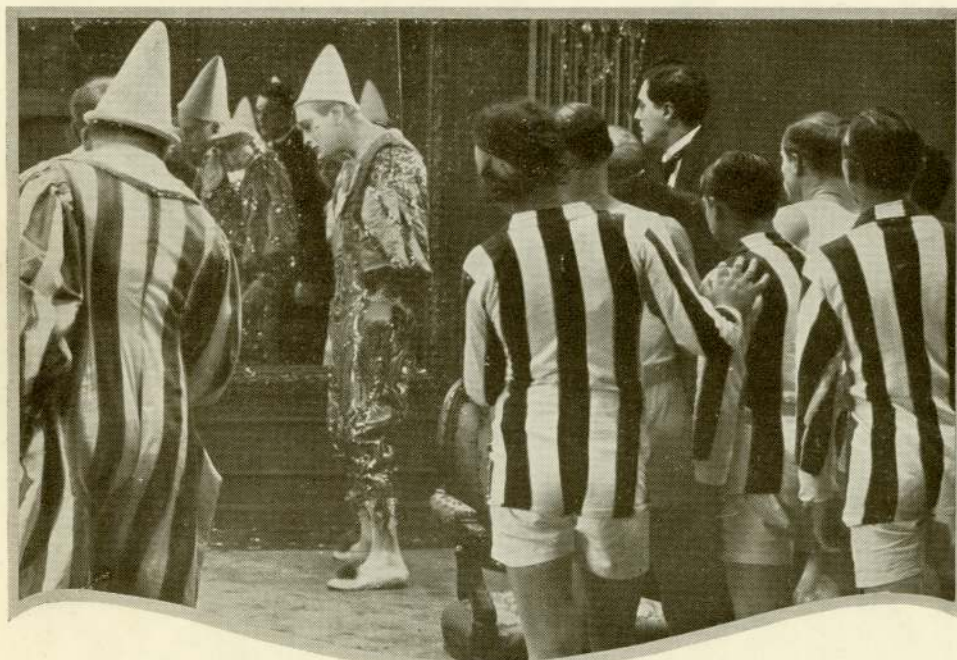
costume of "The Golden Clown." Between acts the Government officials waited on him to present a coveted decoration and for the first time in his life, Joe felt conceited enough to preen himself before the huge mirror offstage.

It was one of those occasions when ironic Fate waits in the wings. Somebody pulled a curtain aside and there, in the mirror, Joe saw the reflection of Daisy in the arms of Marcel. The clown lost his reason, picked up a heavy ornament and smashed it into the offending glass.

And then he went to his dressing room to recover his composure, whilst Daisy, at his command, waited at the stage door with Marcel.

Joe meant to talk over the situation, quietly and rationally, with his wife and her lover, but when he started to walk with them, his brain was numb, he could not say a word. Marcel left them and in the calm solitude of a park, Joe asked Daisy solemnly if she was sure she loved Marcel. When she answered "Yes," he bade her go to him . . . and in a few seconds, Philippe's waiting car had whisked her out of Joe Higgins' life.

Eighteen hours later, in his dressing room, Joe received two letters, one confirming his appointment as an officer of "L'Instruction Publique" and the other from Daisy asking him to forget and forgive her.

"That conceited ass in the looking glass made me mad."

"If you love him—go to him."

A few months passed. Daisy's name was never on her parents' lips although she was ever in their thoughts. Neither they nor Joe had learned of the little human link that had been born to their daughter and the husband she had deserted.

One day, in the Place de l'Opera, Daisy and Joe saw each other, but before he could reach her, the rushing torrent of traffic had swept them apart again.

Drink tarnished the golden clown, robbed him of his wit and skill, and finally, of energy. His frequent failures to appear alienated his public and exasperated the theatre management and after another fiasco he was sent away from the theatre for good.

Meantime, Marcel Philippe, no longer interested in a woman who had become a mother, had resumed his philandering and Daisy had the mortification of discovering that he was "carrying on" with one of his mannequins, Lilian Delorme, whose love was strictly measured by the length of the lover's purse and who had nothing but insolent contempt for his former "conquests." Humiliated and distraught, Daisy suddenly realised that only Joe could save her. She decided to go to him. Although it was long past midnight, Joe had not yet arrived home and her father got out of bed to answer the summons of the bell. When he saw who it was, he had to make a quick decision between Love and Righteousness. He sent his daughter away . . .

In old Bunding's heart Love fought Righteousness

Marcel Philippe found other attractions.

"Daisy has been here . . . but I turned her out again."

Drink tarnished the Golden Clown . . .

As Daisy walked down the stairs, Joe went up in the lift. When old Bunding told him that his wife had been there, he rushed down to recall her. But he was too late; she had gone and the door was locked behind her. With all drunkenness dissipated by frenzy, Joe rushed back for the key—but when he reached the street again, she had disappeared. The river was not far away, but it was far enough for Daisy not to be able to hear Joe despairingly calling her . . . and it was his name that kissed the waters as they closed over her.

The tide took the reflection of the garish sign that proclaimed Joe Higgins, and the name and fame of the Golden Clown were swept into oblivion.

In a few years Lilian Dolorme had ruined Marcel Philippe. At the sale of his few remaining effects, he saw the auctioneer offer the famous dolls and among them was the lifeless figure that displayed the dress reserved for the prettiest woman in Paris. But nobody would offer even two francs for her and her companions; they were thrown into a corner, their puppet careers ended. Marcel turned away a complete mental and physical wreck.

Some time later, wandering aimlessly, he saw the name of Joe Higgins advertised as one of the performers in a travelling circus. Morbid curiosity impelled him to go in and see how the clown had survived his ordeal. Half drunk already, Joe, peering through the curtains, saw Marcel take his seat. His immediate thought was of

Quickly he took the loaded revolver.

Brooding over revenge.

With his toy pistol, playing cat and mouse with Marcel in the audience.

revenge and his "turn" provided the opportunity. In the programme Joe followed a cowboy sharpshooter whose performance the clown burlesqued with an armoury of toy rifles and a pistol that fired a fan instead of bullets. It was part of the clown's buffoonery to present his foolish pistol at the audience and make them laugh when he fired it. Joe played the part as usual but made Marcel the particular object of his "attack." When he cunningly substituted a real pistol and again directed it at Marcel, the audience laughed at the assumed "confederacy." But neither Joe nor the victim were laughing. Once again the clown played tragedy. His eyes never left Marcel: "I can shoot straight if I want to," he whispered. The crowd saw nothing more than a joke . . . but the man who had wrecked Joe Higgins' life, love and career, dropped dead—of heart failure. In his pocket was found a letter from the matron of a clinic requesting that he forthwith settle the account for attendance on . . . Daisy Higgins.

At first, Joe could not believe the letter. Then he realised that he must find out at once . . . and without waiting to remove his "make-up," he hurried away to the clinic. The matron told him that nobody ever came to see her little patient—the mother was dead and the father had never been to see her. The fair-haired child in the cot could scarcely believe in him as a clown, for clowns don't cry . . . but through his tears Joe saw dimly, Daisy . . . and love was reborn—love and peace and tenderness ineffable.

"I can shoot straight when I want to."

Love . . . and peace . . . and tenderness ineffable.

TWIN STARS THAT
ARE ALWAYS
BRIGHT

Prüf.-Nr.:
14105

Zulassungsarten für Bildstreifen sind öffentl. Urkunden im Sinne des
§ 267 Reichs-Strafgesetzbuchs. Ohne amtlichen Stempel sind sie ungültig.
Änderungen dürfen nur von der Film-Prüfstelle vorgenommen werden.

Antragsteller:

Deutsch-Nordische Film-Union G. m. b. H.
Berlin SW 48, Friedrichstr. 13

Ursprungs-Firma:

A.-S. Nordisk-Films-Kompagni, Kopenhagen

Titel des Bildes:

(Der tanzende Tor.) Der goldene Clown.

Regie: A. W. Sandberg.

Singspiel

Manuskript: Poul Knudsen und A. W. Sandberg.

Photographie: Christen Jørgensen.

Bauten: Carlo Jacobsen.

Untertitel.

Hauptdarsteller:

Joe Higgins	Gösta Ekman
Daisy Bunding	Karina Bell
James Bunding	Maurice de Féraudy
Graciella Bunding	Kate Fabian
Marcel Philippe	Robert Schmidt
Pierre Beaumont	Erik Bertner
Lilian Delorme	Edmonde Guy

Hergestellt von der Nordisk Films Kompagni, Kopenhagen.

Schutzmarke: Deutsch-Nordische.

1. Akt. 1. An einem trüben, grauen Morgen zieht ein kleiner Wanderzirkus die Landstraßen Nordfrankreichs entlang. 2. Marcel Philippe, der König der Pariser Mode, und sein Zeichner, Pierre Beaumont. 3. Auf dem Kutschbock des Wohnwagens thront der Herr Zirkusdirektor James Bunding. (Maurice de Féraudy.) 4. Im „Salonwagen“ führt seine Tochter Daisy mit zarter Hand das Scepter. (Marina Bell.) 5. Willst Du Kaffee haben, Vater? 6. Joe Higgins ist die Hauptstütze des Zirkus Bunding — er baut das Zelt auf — ist Stallmeister und Jongleur — vor allem aber ist er — der musikalische Clown. (Gösta Ekman.) 7. Frau Direktor Graciella Bunding — Daisys Mutter — ist in sagenhafter Vergangenheit Seiltänzerin gewesen. (Kate Fabian.) 8. Mit „Bum-Bum und Trara“ hält der Zirkus Bunding seinen Einzug in das kleine Landstädtchen . . . 9. Sein Wagenpark hat einen unfreiwilligen Zuwachs bekommen. 10. Vielleicht darf ich Ihnen für heute abend die königliche Loge reservieren? 11. Sie kostet 200 Francs — wenn ich bitten darf! 12. Ende des 1. Aktes.

2. Akt. 1. Die Galavorstellung eröffnet der kaum achtzehnjährige Fuchshengst „Hercules“, geritten von Mr. Francois vom Zirkus Ciniselli in London. 2. Pierres Skizzenbuch füllt sich im Lauf des Abends. 3. Dann singt er das Lied vom tanzenden Loren . . . 4. Seht ihn, den Narren, die Schelle klingt — Seht ihn, wie er sein Liebchen schwingt! Dünkt sich ein König, tut sich hervor — Tanze, tanze, Du armer Tor! 5. Liebchen brach Dir Treue und Schwur — Sage, Bajazzo, was weinst Du nur? Blide aus Leid und Tränen empor — Tanze, tanze, Du

armer Tor! 6. Ist Dein Herz auch zum Sterben wund, Lächle, lächle, mit weinendem Mund, Du, den das Schicksal zum Narren erkor — Tanze, tanze, Du armer Tor! 7. Mitten in all den bunten Land Greift des Todes eisige Hand, Lockt Dich in bleicher Schatten Chor — Tanze, tanze, Du armer Tor! 8. Heute scheint das finanzielle Ergebnis — trotz der verkauften Gala-Loge — nicht berühmt zu sein! 9. Ein Sträußchen fehlt, Daisy! Hast Du es? — Wir wollen es wieder zu den anderen legen. 10. Es sieht aus, als ob es echtes Double ist! 11. Man kann es sicher gut verkaufen! 12. Wenn Du etwas dafür bekommst, Vater, solltest Du Joe einen Teil des Lohnes zahlen, den Du ihm schuldest. 13. Ende des 2. Aktes.

3. Akt. 1. Uns Künstlern werden so viel Kostbarkeiten verehrt, daß wir uns nicht mit all den Sachen abschleppen können. 2. Dukatengold! 3. So kann Joe es sich zum ersten Mal in seinem Leben leisten, Daisy in die große Welt einzuführen. 4. Meinst Du nicht, wir sollten lieber gehen? 5. 1 Flasche No. 3 Fres. 16.—, zerbrochenes Glas Fres. 7.—. Zusammen: Fres. 23.—. 6. Willst Du mir nicht Glück wünschen, Jim — Du treue Affenseele! Ich bin ja so unsagbar, so wahnsinnig glücklich! 7. Mit großem Pomp wurde die Verlobung gefeiert. 8. . . . und viele kleine Kinder. 9. Reg' Dich nicht auf, Graciella! — Die Lustbarkeitssteuer ist pünktlich bezahlt! 10. Edouard Danton, Direktor des Eccentric Palace, Paris. 11. Mein Freund, Marcel Philippe, hat mich auf Mr. Higgins aufmerksam gemacht. — Ich habe ihn heute abend gehört und möchte ihn kennenlernen! 12. Ich zahle Ihnen eine große Gage, Joe Higgins. —

Kommen Sie zu mir nach Paris! 13. Aber nur, wenn ich die drei mitnehmen kann! 14. In vier Wochen kann manches geschehen 15. Zirkus Bunding ist verkauft, Daisy und Joe sind verheiratet und alle vier stehen am „Eingangportal“ der Weltstadt Paris. 16. Jetzt nehme ich ein Auto, Schwiegervater! — Und wenn Du hundertmal meinst, daß es zu teuer sei! 17. Ende des 3. Aktes.

4. Akt. 1. Paris, die Stadt der Städte 2. Seit zwei Jahren bildete Joe Higgins die Zugkraft des Eccentric Palace. Er bezieht große Gagen und hat eine fürstliche Wohnung. 3. Marcel Philippe gibt sich hiermit die Ehre, Monsieur und Madame Higgins zu der am Dienstag um 2 Uhr nachmittags stattfindenden Modenschau im Maison Marcel ergebenst einzuladen. 4. Wie Papa Bunding sagt: Erst die Proben, dann die Vorstellung und zuletzt der Mensch! 5. Selbstverständlich geht Ihr mit Daisy hin. — Ich habe Probe. 6. Maison Marcel — das führende Modehaus von Paris. Ein Unternehmen, das auf den zwei Augen seines Inhabers aufgebaut ist. 7. Dort kommt Madame Higgins mit ihren Eltern! 8. Ich bin der Einzige in Paris, der seine Kostüme erst in meinen Modellen schafft. — Haben Sie Lust meine Werkstatt zu sehen? 9. Hier erblicken Sie die Seele des Maison Marcel! 10. Das Kleid ist für die anmutigste Frau von Paris bestimmt! 11. Ende des 4. Aktes.

5. Akt. 1. Daisy war der Einladung Marcells zu einer kurzen Autotour gefolgt. 2. Ich will lieber nach Hause telefonieren, daß ich etwas später komme. 3. Joe nimmt seine Kunst, die

allabendlich Tausende zum Lachen bringi, bitterernst. — Täglich wird geprobt. 4. Wie seltsam! — Es gleicht genau dem Arm-band, das mir einmal so großes Glück gebracht hat. 5. Zum ersten Mal in ihrer Ehe trifft Joe seine Frau nicht zu Hause an. So hat er den Vorzug, bei einer Galavorstellung des Zirkus Bunding zugegen zu sein. 6. Ja, ja, mein Junge, — Mutter und ich, wir haben auch unsere Zeit und unsere Erfolge gehabt! 7. Le Journal de Bormez. Wieder brachte der weltbekannte Circus Bunding einen Abglanz der großen Städte in unsere kleine Gemeinde. Die Vorstellung von gestern abend stand schlecht hin auf der gleichen Höhe mit dem, was in den großen Metropolen geboten wird. 8. Hochverehrte gnädige Frau! Sie sind die einzige Dame in Paris, die diese Creation tragen kann, wie sie getragen werden muß. Empfangen Sie diese Robe bitte als eine Gabe Ihres ganz ergebenen Marcel Philippe. 9. Hochverehrte gnädige Frau! Sie sind die einzige Dame in Paris, die diese Creation tragen kann, wie sie getragen werden muß. Empfangen Sie diese Robe bitte als eine Gabe Ihres ganz ergebenen Marcel Philippe. 10. Du kannst Dir doch von einem wildfremden Mann nichts schenken lassen! 11. Das ist ein riesengroßer Unterschied! — Ich habe die Dinge für meine Kunst bekommen, nicht wegen meines Neuzeren! 12. Sei so freundlich und schau einmal in den Spiegel! 13. Ende des 5. Aktes.

6. Akt. 1. In der Abendsymphonie von Paris bildete die Weltattraktion „Joe Higgins“ ein oft wiederholtes Thema. 2. . . . aber dieselbe Stadt, die Joes Ruhm geschaffen hatte, rächte sich undarmherzig an seiner vertrauensvollen kleinen Gefährtin aus der

Manege. 3. Mit einer heute nachmittag um vier Uhr stattfindenden Wohltätigkeitsvorstellung von dreitausend armen Kindern, feiert Joe Higgins sein 500tes Auftreten im Eccentric Palace. Sein märchenhafter Erfolg steht beisspielloos da. 4. Ich begleite Dich heute abend ins Theater! 5. Wieder sang er das Lied vom tanzenden Lören 6. Seht ihn, den Narren, die Schelle klingt — Seht ihn, wie er sein Liebchen schwingt! Dünkt sich ein König, tut sich hervor — Tanze, tanze, Du armer Lör! 7. Liebchen brach Dir Treue und Schwur — Sage, Bajazzo, was weineest Du nur? Blicke aus Leid und Tränen empor? Tanze, tanze, Du armer Lör! 8. Ist Dein Herze auch zum Sterben wund, Lächle, lächle, mit weinendem Mund! Du, den das Schicksal zum Narren erfor — Tanze, tanze, Du armer Lör! 9. Mitten in all den bunten Land Greift des Todes eisige Hand, Lockt Dich in bleicher Schatten Chor — Tanze, tanze, Du armer Lör! 10. Liebe Jeanne! Es ist für immer aus zwischen uns. — Ich habe jetzt endlich die Frau gefunden, von der ich weiß, daß ich sie mein ganzes Leben lang lieben werde. Marcel. 11. Jetzt soll unser berühmter Kollege eine Glanznummer zu sehen bekommen! 12. Der dumme, selbstzufriedene Narr im Spiegel hat mich rasend gemacht! 13. Erwarte mich unten! Du — und er! 14. Ende des 6. Aktes.

7. Akt. 1. Joe wollte mit Daisy und Marcel eine Aussprache haben. — Aber es war ihm unmöglich zu sprechen. 2. Fahren Sie langsam hinterher! 3. Bist Du sicher — ganz sicher, daß Du ihn liebst? 4. Dann geh . . . zu ihm! 5. Erst die Proben, dann die Vorstellung und zuletzt der Mensch! —

Nehtzehn Stunden später saß Joe wieder vor dem Schminktisch. 6. Das Ordenskapitel bestätigt hierdurch, daß der Präsident mit dem gestrigen Dato Monsieur Joe Higgins zum Officier de l'Instruction publique ernannt hat. Mendez. Jules Benoit, Secretaire. 7. Wenn Du diese Zeilen liest, bin ich bereits fort. Versuch mich zu vergessen und mir zu verzeihen. Ich verspreche Dir, daß ich Dich niemals auffuchen werde. Daisy. 8. Teufel noch mal, hast Du eine gute Maske heute abend! 9. Das Ordenskapitel bestätigt hierdurch, daß der Präsident mit dem gestrigen Dato Monsieur Joe Higgins zum Officier de l'Instruction publique ernannt hat. Mendez. Jules Benoit, Secretaire. 10. Ja, Joe! — Jetzt verstehe ich — wie glücklich mußt Du sein! 11. Ende des 7. Aktes.

8. Akt. 1. Vor einem Jahr war Daisy gegangen. — Die Alten sprachen niemals von ihr 2. Die Alten ahnten nicht, daß sie seit langem Großeltern waren. 3. Ich bin eben fortgegangen! 4. Der Operaplatz der Brennpunkt des Verkehrs. 5. Ueber den breiten Strom des Verkehrs hinüber trafen sich zum ersten Mal seit jener Zeit ihre Augen 6. Daisy sah Joe nicht mehr, müde und ohne Hoffnung setzte sie ihren Weg fort. 7. Und er trank wieder, trank schonungslos — wie immer, wenn die Vergangenheit vor ihm aufstieg. 8. Zum Teufel, Higgins! — Willst Du wieder die Vorstellung verderben?! 9. Lilian Delorme war eine Frau, die ihre Liebhaber stets unbeschreiblich glücklich machte — so lange sie Geld hatten. (Edmonde Guy.) 10. Ende des 8. Aktes.

9. Akt. 1. Das ist Higgins, der alte Säufer! — Wenn er hinaus will, soll er selbst aufschließen! 2. . . . sie hörte sein Rufen nicht 3. Ende des 9. Aktes.

10. Akt. 1. Wenige Jahre hatten Lilian Delorme genügt, um Marcel hoffnungslos zu ruinieren 2. Will niemand auf Maison Marcel's kleine Freundinnen bieten? 3. Will wirklich niemand die schönsten Frauen von Paris für zwei Francs kaufen?! 4. . . . sie beteten jeden Tag dasselbe Gebet — daß Gott ihren armen Joe wieder glücklich und fröhlich machen möchte. 5. In einem Vorort von Paris hatte ein kleiner Zirkus sein Zelt aufgeschlagen. 6. Armer Joe — auch Du bist gestrandet! 7. Das ist jedenfalls sein Partner! 8. Herzschlag! 9. Privatklinik, Rue déroc 12. Herrn Marcel Philippe, Paris. Wir erlauben uns, Sie um Erstattung unserer Auslagen für Arzt, Medikamente zc. für Daisy Higgins zu ersuchen. Undernfalls bedauern wir, sie nicht länger in unserer Klinik behalten zu können. (Unterschrift.) 10. Privatklinik, Rue déroc 12. Herrn Marcel Philippe, Paris. Wir erlauben uns, Sie um Erstattung unserer Auslagen für Arzt, Medikamente zc. für Daisy Higgins zu ersuchen. Undernfalls bedauern wir, sie nicht länger in unserer Klinik behalten zu können. (Unterschrift.) 11. Bist Du Daisy Higgins? 12. Ja und Du bist der Clown! 13. Ihre Mutter ist tot und ihr Vater kümmert sich nicht um sie. Sie ist für jedes Wort dankbar, das man an sie richtet! 14. Aber Du bist ja kein richtiger Clown — Du weinst ja! 15. Ende.

Länge:	Akt I:	241 m
	II:	261 m
	III:	382 m
	IV:	271 m
	V:	297 m
	VI:	413 m
	VII:	255 m
	VIII:	321 m
	IX:	173 m
	X:	426 m

Gesamtlänge: 3040 m

Der Bildstreifen wird zur öffentlichen Vorführung im Deutschen Reich zugelassen, darf jedoch vor Jugendlichen nicht vorgeführt werden.

Berlin, den 10. November 1926.

Film-Prüfstelle Berlin

Vermerk:

Der Haupttitel lautet jetzt: „Der goldene Clown“ (Der tanzende Tor) und als Untertitel tritt „Singspiel“ hinzu.

Berlin, den 9. Dezember 1926.

Film-Prüfstelle Berlin

DER TANZENDE TOR

Gösta Ekman

Der tanzende Tor

Manuskript: Paul Knudsen und A. W. Sandberg

Regie: A. W. SANDBERG

Photographie: Christen Jørgensen – Bauten: Carlo Jacobsen

Hauptdarsteller:

Gösta Ekman / Karina Bell
Maurice de Féraudy

Hergestellt von NORDISK FILMS KOMPAGNI, KOPENHAGEN

VERLEIH FÜR DEUTSCHLAND:

DEUTSCH-NORDISCHE
FILM-UNION G. M. B. H.

BERLIN SW 48, FRIEDRICHSTRASSE 13

An einem trüben, grauen Morgen zog ein kleiner Wanderzirkus die regendurchweichten Landstraßen Nordfrankreichs entlang. Es war der Zirkus Bunding. Auf dem Kutscherbock des ersten Wagens saß der Direktor, James Bunding, ein Mann, der nie etwas anderes gekannt hatte als dieses fahrende Komödiantenleben, dieses Schwanken zwischen Romantik und Philistertum, zwischen Bluff und Arbeit.

Er saß, mit den Zügeln in der Hand, vornübergebeugt, als ob er schlief — und über dem ganzen langen Zug des Komödiantenvolkes, über den müden Pferden, den langsam dahinrollenden grünen Wagen, lag eine eigentümlich romantisch traumhafte Stimmung.

Vor der Karawane ritt, wie ein Leutnant vor der

Aber plötzlich zügelte er sein Pferd und ritt dicht an den vordersten Wagen heran. Er hatte den Schatten eines jungen, blonden Mädchens entdeckt, das an das Fenster herankam und Joe zunickte. Es ist Daisy, die Tochter des Direktors, die Primaballerina des Zirkus Bunding — die große heimliche Liebe Joes.

Trainkolonne, ein junger Mann. Es war Joe Higgins, das Faktotum des Zirkus Bunding. Er baute das Zelt auf und war Jockei, er war Jongleur und Stallmeister, aber vor allem war er der musikalische Clown. Er war der einzige im Zuge des Wanderzirkus, auf den das regentrübe Wetter keinen einschläfernden Einfluß zu haben schien. Er galoppierte von Wagen zu Wagen und munterte den schlafenden Kutscher durch Zurufe auf, während sein Pferd in den Pfützen der Landstraße eine lustige Polka aufführte.

Da kommt in die hinterste Wagenreihe Leben. Eine Automobilhupe macht einen Höllenlärm. Joe Higgins kommandiert seinen Troß nach links,

damit das Auto mit neunzig Kilometern Geschwindigkeit vorbeisaulen kann.

Während das Artistenvölkchen schließlich mit Prunk und Pracht in die kleine Stadt einzog folgten die stolzen Hundert PS mühselig und beladen hinterdrein. Denn ein paar Kilometer,

nachdem es den Wanderzirkus passiert hatte, war dem Auto eine Panne zugestoßen, die sich nicht auf der Landstraße reparieren ließ. Und jetzt wurde es von dem letzten Wagen als eine Extra-Sensation in dem strahlenden Aufzug, in dem sich der Zirkus den Kleinstädtern vorstellte, mitgeschleppt. Sie nahmen sich wunderlich genug aus zwischen dem Komödiantenvolk, die beiden eleganten Pariser, der Modekönig Marcel Philippe und sein Zeichner Pierre Beaumont, in ihrer Gesellschaft von lachenden und geputzten Pariserinnen. Aber keiner der Beteiligten ahnte, daß diese Begegnung für Joe Higgins eine entscheidende Lebenswendung bedeuten sollte.

An diesem Abend war die Königs-

staunenden Publikum vorgeführt, als plötzlich der Clown Joe Higgins in der Manege stand und das Lied vom tanzenden Toren sang:

Seht Ihn, den Narren, die Schelle klingt . .
Seht Ihn, wie er sein Liebchen schwingt!
Dünkt sich ein König, tut sich hervor . .
Tanze, tanze, Du armer Tor!

Liebchen brach Dir Treue und Schwur . .
Sage, Bajazzo, was weinst Du nur?
Blicke aus Leid und Tränen empor . .

Tanze, tanze,
Du armer
Tor!

Ist Dein Herz
auch zum
Sterben
wund,
Lächle, lächle,
mit weinendem
Mund.

Du — den das
Schicksal
zum Narren
erkor . .

Tanze, tanze,
Du armer
Tor!

loge im Zirkus Bunding ausverkauft. Marcel Philippe hatte sie mit seinen Freunden belegt. Sie erwarteten von der Premiere durchaus keine Ueberraschung. Die Kunstreiter, Seiltänzer und was sonst alles in den Rahmen eines erstklassigen Wanderzirkus gehört, hatten ihre Kunststücke bereits einem

Mitten in all den bunten Tand
Greift des Todes eisige Hand,
Lockt Dich in bleicher Schatten Chor...
Tanze, tanze, Du armer Tor!

Selbst die blasierten Pariser horchten
auf. Sie begriffen, daß der Komödiant
dort in der armseligen Manege ein gott-

begnadeter
Künstler war.

Und so
geschah es,
daß wenige
Tage darauf
Joe ein An-
gebot bekam,
das selbst die
höchste Gage
des Zirkus Bun-
ding in den
Schatten stellte
und ihn in den
Stand setzte, die

drei Menschen, ohne die sein Leben nichts be-
deutete — Daisy und ihre Eltern — mit sich zu
nehmen. Aber noch vor diesem Ereignis hatten
sich Daisys und Joes Herzen in dem uralten, ewig
jungen Schwur von ewiger Liebe und ewiger Treue
gefunden.

Einen Monat später hatten Bundings ihren
Zirkus verkauft. Joe und Daisy waren verheiratet,
und alle vier waren in Paris eingetroffen. Joes
Kunst hatte ungeahnte Erfolge. Er stieg von

Triumph zu
Triumph und
war bald der
große Name,
die Weltat-
traktion.

Flammende
Buchstaben
und große
Plakate ver-
kündeten sei-
nen Ruhm.

Aber trotz
des Reich-
tums, der ihn
und seine Fa-
milie umgab,
waren sie
doch die

glücklichen, fröhlichen und bescheidenen Men-
schen geblieben wie damals im Wanderzirkus,
und sie lebten ein reiches und glückliches
Familienleben fern von der großen Welt.

Aber dieselbe Stadt, die Joes Ruhm ge-
schaffen hatte, rächte sich unbarmherzig an
seiner vertrauensvollen, kleinen Gefährtin aus
der Manege.

Eines Tages traf eine Einladung von
Marcel Philippe zu einer Modeschau ein. Es

war derselbe Mann, der vor Jahren die Ursache zu Joes Aufstieg gewesen war. Daisy wurde durch ihn in eine ganz neue, sie verwirrende Welt eingeführt, die Welt der Lebenslust und Oberflächlichkeit, der Modedamen und Mannequins, der zynischen Lebemänner und strahlenden Kokotten. Und diese Welt aus Trug und Glanz gewann eine Macht über sie, der sie sich selbst nicht bewußt war und die ihr zum Verhängnis werden sollte. Eines Tages gab das verräterische Bild im Spiegel Joe den Beweis von Daisys Untreue — die klirrenden Scherben des Spiegels, den Joe in einem Anfall rasender Verzweiflung

zertrümmert hatte, klangen wie ein groteskes Echo seines zersplitterten Glückes. — Am Tage darauf, als Joe wieder vor seinem Schminktisch saß und sich für sein Auftreten fertigmachte, erhielt er den Abschiedsbrief von Daisy, der ihm die letzte Hoffnung raubte. Die Regisseurglocke rief ihn auf die Bühne. Erst die Proben, dann die Vorstellung und zuletzt der Mensch — heißt das ungeschriebene Gesetz im Herzen eines jeden Artisten. Und niemals waren die Tränen und der Schmerz eines Clowns echter und verzweifelter gewesen als an jenem Abend, da Joe den höchsten Punkt seiner Kunst erreichte.

Oft entscheidet der Zufall unser Geschick. — Ein kleiner, unbedeutender Zufall verhinderte, daß Daisy in ihr früheres Heim zurückkehrte, um Joes Verzeihung zu erflehen — und trieb sie dem Tod in die Arme.

Joe Higgins war durch diesen furchtbaren Schicksalsschlag vollkommen aus seiner Bahn geworfen. Er ergab sich dem Trunk. Er trank schonungslos. Und eines Tages war es zu Ende mit Ruhm und Reichtum. In einem armseligen kleinen Wanderzirkus vegetierte er zwischen Verzweiflung und Trunkenheit dahin. Aber auch an

Marcel Philippe, der die Ursache von Joes Aufstieg und Untergang gewesen war, hatte sich das Schicksal gerächt.

Als Marcel eines Tages durch die Außenbezirke von Paris irrte, traf er in dem Zirkus seinen früheren Rivalen wieder. Und diese Begegnung sollte Marcel den letzten Stoß geben. Infolge einer unglücklichen Verkettung von sich überstürzenden Ereignissen machte ein Herzschlag seinem Leben ein Ende.

Dieser Tod aber wurde wie durch ein Wunder die Rettung Joes und gab ihm den Glauben an das Leben zurück.

KARINA BELL

DARDENNE & Co

30, DUPONTSTRAAT, 30

BRUSSEL

VERKOOP EN AANKOOP VAN
Kinematographische Filmen

Adresse Télégraphique: CHODAR-BRUXELLES

Téléphone B 507.68

DE CLOWN

NORDISK-FILM
KOPENHAGEN

VERTOLKT DOOR

-- Gosta Ekman -- -- Karina Bell -- -- Maurice de Féraudi --

SCENARIO EN TOONEELSCHIKKING VAN
PAUL KNUDSEN & A. W. SANDBERG

Onder een bewolkten Hemel, door de slijkerige wegen van het Noorden van Frankrijk bollen de voorwagens eener kleine rondreizende cirk. Zijn bestuurder en eigenaar, James Bunding houdt aan dat zwervend leven, zoo romantisch, tevens zoo burgerlijk en dat hij altijd gekend heeft. Zijn troep bestaat buiten de loopende nummers uit zijne dochter Daisy, liefvallige paardrijdster en Joe Higgins, zijn rechterarm, man die alles doet, tentenoprichter, paardrijder, goochelaar, maar voor alles en boven alles muzikaal clown. Opeens is de vreedzame stoet vol angst. Achter hen vraagt een auto doortocht. Heel de karavaan gaat links af en de prachtige limousine rijdt in volle vaart voorbij....

Wie zou ooit gedacht hebben dat de ontmoeting van dien auto de bestemming dier foorkramers zou veranderen? Des anderendaags deed de stoet van den cirk eene ophefmakende intrede in het stadje, doel zijner nachtronde, op sleeptouw hebbende de prachtige limousine, onderweg door een ongeval weerhouden.

De inzittenden, de kleermaker Marcel en de teekenaar Baumont, zijn medewerker, huurden voor denzelfden avond de Voorzittersloge, ten einde Bunding te bedanken, voor zijne hulp.

Met haast wordt er door de lieden van de cirk gewerkt. Iedereen heeft zijn taak te vervullen. Voor den avond moet alles gereed zijn. En de tenten worden opgericht, de paarden worden geroskamd, de plakbrieven heel de stad door aangeplakt.... zoo goed dat 's avonds de cirk Bunding, met volle licht, zijn groot galaavondefeest geeft. Het programma is wat in het algemeen het programma van elke rondreizende cirk is, tot aan het nummer van Joe Higgins. Dan zijn de Parijzenaars zelf bewogen. De clown zingt een eenvoudig lied.... het witte blanketsel, het gloeiend hart en bittere tranen tranen achter een spotlach... Maar zijne aangrijpende stem, de eigenaardige beklemtooning roeren de meest onverschillige harten en de Parijzenaars begrijpen dat de clown geen gewone poetsenmaker, maar een kunstenaar is in volle bezit zijner kunst. Zij besluiten dat bekend te maken aan den Bestuurder van het Electric Palace van Parijs, die een hunner vrienden is.

Eenige dagen later biedt een impressario aan Joe een verbintenis aan hem toelatende James Bunding, zijne vrouw en Daisy wie hij dan zijn liefde durft verklaren, naar Parijs te geleiden. In eenige weken had de verkoop van de cirk Bunding plaats evenals het huwelijk van Joe en Daisy en de aankomst te Parijs van de vier goede vrienden.

Twee jaren gaan voorbij waarop Joe van bijval in bijval vliegt. Zijn lied van 't witte blanketsel, het gloeiend hart en de bittere tranen achter een spotlach, heeft den

weg tot het hart bij de menigte gevonden en dat is zijn groote roem. Het noodlot heeft nochtans het geluk en de vreugde van de familie Higgins niet verdoofd, hoewel Daisy zich verontrust gevoelt door den vermaarden kleermaker Marcel, die haar aanhoudend het hof maakt. Het volgend seizoen is voor Joe de groote vermaardheid. Dagbladen, plakbrieven, lichtende uithangborden alles roept zijn naam tot de menigte die de guichette, van de gelukkige music-hall, die hij zijne medewerking verzekerd heeft, letterlijk bestormen. Zijn geluk verblindt hem zoo zeer dat hij zelfs de diepe veranderingen in het karakter zijner liefvallige Daisy niet opmerkt. De kleermaker Marcel zal weldra zijn doel bereiken. Daisy is ongerust, wordt gemarteld. Zij gelooft dien pronker te beminnen....

Zekeren avond eindelijk, bekomt Marcel achter de schermen van het theater Daisy's toestemming. Een lange kus vereenigt hen en een verradelijke spiegel toont Joe zijne vrouw in de armen van een ander aan...

Dat is de breuk, de ineensstorting van het geluk van Joe. Daisy vertrekt, het lot volgend van den uitverkoren man....

Sedert dan is het het verval lans beide zijden. Om zijn verdriet te smoooren heeft Joe zich aan den drank begeven.... Daisy overwonnen hebbende stelt Marcel geen belang meer in haar om nieuwe liefde te zoeken....

Drie jaren gaan voorbij. Een klein ongeval maakt dat Daisy ten einde krachten de opbeuring en de vergiffenis niet vindt die zij van Joe verwachtte..... en de Seine wordt haar graf.....

Jaren vervliegen nog. Joe is de ladder afgedaald door hem zoo schitterend beklommen. Hij maakt opnieuw deel uit eener kleine cirk en zekeren dag ontdekt hij tusschen de toeschouwers Marcel, zedelijk en lichamelijk een wrak geworden. Bij het zicht van zijn medeminnaar ontwaakt zijn haat opnieuw...

Dreigend richt hij zich voor den man op die zijn leven verwoest heeft. Laffelijk, trekt Marcel zich terug voor de naderende wraak..... De angst vertrekt krampachtig zijn aangezicht en... opeens zakt hij in elkaar, door bloedsopdrang gedood. Het noodlot heeft hem nog het geluk gebracht, de verlossing, want Daisy heeft een kind nagelaten, een liefvallig dochttertje dat ook den naam van Daisy Higgins draagt. En dat kind, alwat van de lieve doode overblijft, zal hem in het vervolg toebehooren.

Het is een nieuwe reden om te leven. Het is den vrede en het vertrouwen in het leven die weer plaats nemen in het hart van Joe, met de plichten die deze kostbare last doen geboren worden.

DARDENNE & Co

30, RUE DUPONT, 30

BRUXELLES

VENTE ET LOCATION DE
Films Cinématographiques

Adresse Télégraphique: CHODAR-BRUXELLES

Téléphone B 507.68

LE CLOWN

NORDISK-FILM
COPENHAGUE

INTERPRÉTÉ PAR

-- Gosta Ekman -- -- Karina Bell -- -- Maurice de Féraudi --

-- SCÉNARIO ET MISE EN SCÈNE DE --
PAUL KNUDSEN & A. W. SANDBERG

Sous un ciel nuageux, par les chemins boueux du Nord de la France vont les roulottes d'un petit cirque ambulant. Son directeur et propriétaire James Bunding adore cette vie vagabonde, romanesque et bourgeoise à la fois qu'il a connue toujours. Sa troupe se compose outre les numéros courants, de sa fille Daisy, charmante écuyère et de Joe Higgins, son bras droit, homme à tout faire, monteur de tentes, écuyer, jongleur mais avant tout et par dessus tout clown musical. Soudain le paisible cortège est tout en émoi. Derrière lui, un auto demande le passage. Toute la caravane appuie à gauche et la superbe limousine passe en trombe.....

Qui se serait douté alors que la rencontre de cet auto allait changer la destinée des paisibles forains ?

Le lendemain le cortège du cirque Bunding faisait une entrée sensationnelle dans la petite ville but de sa randonnée nocturne, remorquant la limousine trouvée en panne sur la route. Les occupants de l'auto, le couturier Marcel et le dessinateur Baumont son collaborateur pour remercier Bunding de son aide, lui louent pour le soir même la loge Présidentielle.

L'activité est grande parmi les gens du cirque. Chacun a une tâche à remplir. Il faut que pour le soir tout soit prêt. Et les tentes s'élèvent les chevaux sont étrillés les affiches collées par la ville.....si bien que le soir, toutes lampes allumées, le cirque Bunding donnait sa grande soirée de gala. Le programme est ce qu'est généralement un programme de cirque ambulant jusqu'au numéro de Joe Higgins. Alors, les Parisiens eux-mêmes sont émus. Le Clown chante une banale chanson.... le fard blanc, le cœur rouge et les larmes amères derrière le rire moqueur.....Mais la voix prenante, les accents pathétiques remuent les cœurs les plus durs et les Parisiens comprennent que ce clown n'est pas un vulgaire pitre mais un artiste en pleine possession de son art. Ils se promettent de le signaler au Directeur de l'Electric Palace à Paris, qui est de leurs amis.

Quelques jours plus tard, un impresario offrait à Joe un engagement lui permettant d'emmener à Paris James Bunding et sa femme, et Daisy à laquelle il ose alors déclarer son amour. En l'espace de quelques semaines, avaient lieu la vente du cirque Bunding, le mariage de Joe et Daisy et l'arrivée à Paris des quatre bons amis.

Deux années s'écoulaient pendant lesquelles Joe vole de succès en succès. Sa chanson du fard blanc, du cœur rouge et des larmes amères derrière le rire moqueur, a

trouvé le chemin du cœur de la foule et c'est le grand triomphe. La fortune n'a pourtant pas terni le bonheur et la joie de la famille Higgins, bien que Daisy se sente troublée par la cour assidue que lui fait le fameux couturier Marcel.....

A la saison suivante, c'est pour Joe, la grande célébrité. Les journaux les affiches les enseignes lumineuses, tout crie son nom à la foule qui assiège littéralement les guichets du bienheureux music-hall qui s'est assuré son concours. Son bonheur l'aveugle au point qu'il ne voit pas les profonds changements survenus dans l'humeur de sa gentille Daisy. Le couturier Marcel est bien près d'arriver à ses fins. Daisy est inquiète, tourmentée. Elle croit aimer ce bellâtre.....

Un soir enfin, dans les coulisses du théâtre Marcel obtient le consentement de Daisy. Un long baiser les unit et une glace traîtresse montre à Joe, sa femme aux bras d'un autre.....

C'est la rupture, l'effondrement du bonheur de Joe. Daisy s'en va, suivant le destin de l'homme choisi...

Dès lors ce fut la déchéance de part et d'autre. Pour noyer son chagrin, Joe s'est mis à boire... Ayant conquis Daisy, Marcel s'en désintéresse pour courir à de nouvelles amours...

Trois ans passent. Un incident infime fait que Daisy à bout de souffrance ne trouve pas le réconfort et le pardon qu'elle espérait de Joe... et la Seine devient son tombeau...

Des années passent encore. Joe a redescendu l'échelle si brillamment montée. Il fait de nouveau partie de la troupe d'un cirque de quartier et un jour, parmi les spectateurs il découvre Marcel devenu une épave, moralement et physiquement. A la vue de son ancien rival, sa haine se réveille...

Menaçant il se dresse en face de cet homme qui a ruiné sa vie. Lâchement, Marcel recule devant la vengeance qui approche... La peur convulse son visage et... soudain il s'affaisse, tué par une embolie. Le destin s'est chargé de la vengeance du clown et le destin encore lui a réservé le salut, la rédemption, car Daisy a laissé un enfant, une charmante petite fille qui porte aussi le nom de Daisy Higgins. Et cette enfant, tout ce qui reste de sa chère morte, lui appartient désormais !

C'est une nouvelle raison de vivre. C'est la paix et la confiance en la vie qui rentrent au cœur de Joe, avec les devoirs que lui crée cette précieuse charge.

Tak for din hjælp!

AKTIESELSKABET NORDISK FILMS KOMPAGNI

TELEGR.-ADR.: TONEFILMEN
POSTGIRO-KONTO: 200 17 13
TELEF. (01) *14 76 06
REG. NR.: 13.809

UDLEJNINGSAFDELINGEN
BERNSTORFFSGADE 21
1577 KØBENHAVN V

Den 9. oktober 1975

Til filmredaktionen,
Tirsdag den 14. oktober åbner Henrik Sandberg sine nye
biografer Merry 1-2-3 i Amager-Centret (Reberbanegade).
Som åbningsfilm til en af biograferne har han valgt at
vise

KLOVNEN

der var A.W. Sandbergs "hjerterfilm" og som er blevet
en klassiker blandt danske stumfilm.

A.W. Sandberg lavede som bekendt denne film to gange,
først i 1916 med Psilander i hovedrollen, og 10 år
senere instruerede han igen historien om Joe Higgins,
den lille klovn der blev en stor og feteret stjerne,
men som menneskeligt gik til grunde. I 1926-udgaven,
som bliver vist i Merry 1-2-3, spilles hovedrollerne
af Gösta Ekman, Karina Bell og Maurice de Féraudy.
Manuskriptet er af Poul Knudsen og bag kameraet stod
C. Jørgensen og Olsen, mens Carlo Jacobsen havde la-
vet dekorationerne.

De levende billeder vil blive ledsaget af levende
musik, idet Kai Killian vil sidde ved flygelet og
bl.a. spille Walter Schrøders smukke "Sangen om
klovn".

På grund af tidnød vil der ikke blive nogen pressefore-
stilling, men der vil være reserveret pladser til pres-
sen ved åbningsforestillingen kl. 7 på tirsdag, som
vil blive overværet af Karina Bell.

Vi vedlægger fotokopi af det oprindelige program samt
et par fotos og beder Dem venligst bringe en omtale.

Med venlig hilsen

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

Lone Hedegaard
Lone Hedegaard